

ZÂNA PLĂPUMIOARĂ
KATHARINE PYLE

O frumoasă carte pentru copii în care un băiețel bolnav pe numele său Teddy, face cunoștiință într–un mod mai ciudat, stând în patul său, cu o zână numita Zana Plăpumioară, o zână mai „deosebită" la înfățișare. Acoperită cu o scufie țuguiată, cafenie, o fețișoară palidă, o mantie înaripată, cafenie și în cele din urmă două piciorușe încălțate în pantofiori cu catarame, arată ca o băbuță așa de stafidită și de palidă, încât aducea mai degrabă cu o smochină. Zâna încearcă să–l înveselească spunându–i povești care mai de care mai interesante. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple zâna trebuie să numere de 7 ori 7 iar Teddy...

Cuprins

Capitolul 1. Prinţesa din palatul de aur

Teddy era singur, pentru că mama lui, care stătuse cu el toată noaptea, se hotărâse pe la ora patru după amiaza să se ducă să se odihnească şi ea un pic.

Camera în care stătea Teddy era foarte drăguţă, cu două ferestre mari şi mobilă tapiţată în stil clasic, cu stambă înflorată de India, în culori vesele. Mama lui îi pusese un pahar cu lapte pe măsuţa de lângă pat şi lăsase uşa întredeschisă, astfel încât el să o poată chema pe Hannah, bucătăreasa, dacă ar fi vrut ceva, apoi se dusese la ea în cameră.

Băieţelului îi plăcuse întotdeauna să fie bolnav, pentru că atunci i se citeau poveşti şi i se dădea limonada pe săturate, dar de această dată fusese vorba de o boală adevărată şi, deşi se mai întremase, doctorul nu–i îngăduia încă să mănânce nimic altceva decât lapte şi terci. Se simţea cam singur, deşi focul troznea vesel în odaie şi o putea auzi pe Hannah fredonând, jos, în bucătărie.

Teddy răsfoi o vreme paginile lui Robinson Crusoe, uitându–se la pozele frumos colorate, apoi închise cartea şi strigă:

— Hannah!

Vocea ce cânta jos în bucătărie se opri şi Teddy realiză că Hannah ciulise deja urechile.

— Hannah! o strigă el încă o dată.

Fiind strigată a doua oară, Hannah urcă în fugă scările şi veni în cameră la el.

— Ce vrei, Teddy? întrebă ea.

— Hannah, vreau s–o întreb ceva pe mama, spuse Teddy.

— Oh, zise Hannah, doar nu ţii cu tot dinadinsul s–o chem taman acum pe biata ta mamă, când a stat cu tine toată noaptea şi tocmai s–a dus să se odihnească şi ea un pic?

— Vreau s–o întreb ceva, repetă Teddy.

— Spune–mi mie ce vrei, îi sugeră Hannah. Mama ta e frântă de oboseală şi cred că ai şi tu atâta omenie, încât să nu–mi ceri s–o chem pe ea.

— Ei, bine, vreau s–o întreb dacă pot să mănânc un biscuit, zise Teddy.

— Oh, nu, în nici un caz, spuse Hannah. Nu ştii că doctorul a zis că n–ai voie decât lapte şi terci? Doreai s–o mai întrebi şi altceva?

— Nu, spuse Teddy şi buza începu să–i tremure.

După aceea Hannah se întoarse la treaba ei şi Teddy rămase uitându–se pe fereastră la norii cenuşii ce alunecau pe cerul primăvăratec de aprilie, împrăştiaţi de vânt. Se simţi din ce în ce mai

singur şi i se puse un nod în gât. O lacrimă mare i se prelinse de pe obraz până pe bărbie.

— Oh, Doamne, spuse atunci o voce subţirică din spatele movilei făcută de genunchii lui strânşi. Câtamai dealul!

Teddy se opri din plâns şi se uită mirat în direcţia de unde se auzise vocea şi deasupra genunchilor lui îşi făcu atunci apariţia o scufie ţuguiată, cafenie, o feţişoară palidă, o mantie înaripată, cafenie şi în cele din urmă două picioruşe încălţate în pantofiori cu catarame. Era o băbuţă aşa de stafidită şi de palidă, încât aducea mai degrabă cu o smochină.

Se aşeză pe genunchii lui Teddy şi se uită la el cu un aer grav. Era uşoară ca un fulg, încât aproape nici n–o simţea stând acolo.

Teddy se zgâi la ea îndelung apoi întrebă:

— Cine eşti tu?

— Sunt Zâna Plăpumioară, îi răspunse micuţa făptură cu o voce subţirică.

— Nu am idee ce înseamnă asta, îi zise Teddy.

— Ei, e un soi de zâne ce locuiesc prin casele oamenilor şi au grijă de copii. înainte eram şi eu o zână de curte, dar m–am plictisit de asta. Nu era nimic interesant în aşa ceva.

— Nimic interesant în ce? întrebă Teddy.

— Nimic din viaţa de la curte. Toată ziua zânele se dădeau uţa pe pânzele de păianjen şi sorbeau nectar sau se jucau de–a v–aţi ascunselea. Singura mea consolare a fost cu o bătrână *şoricuţă* de câmp ce locuia la marginea pădurii şi cu care obişnuiam să–mi petrec mai tot timpul. Aveam grijă de puii ei când se ducea să caute ceva de mâncare. Erau tare drăguţi, toţi cinci, toţi grăsuni şi pufoşi şi cu nişte cozi aşa de haioase.

— Ce s–a întâmplat cu ei?

— A, au plecat înaintea mea. De îndată ce au crescut, au plecat. Şoricuţa mamă nu le suporta pe zânele de la curte. îi făceau tot felul de farse, blocându–i uşa casei cu beţe şi ghinde şi băgându–i în sperieţi puii. Aşa că după aceea am plecat şi eu.

— Unde te–ai dus?

— Am hoinărit pe unde am putut. Mai ales prin locurile pe unde erau fetiţe şi băieţei bolnavi.

— Îţi plac băieţeii?

— Da, atunci când nu plâng, spuse Zâna Plăpumioară, uitându–se fix la el..

— Ei, eu mă simţeam singur, spuse Teddy. O voiam pe mama mea.

— Ştiu, dar nu trebuia să plângi. Am venit la tine, pentru că erai singur şi bolnav şi m–am gândit că poate ţi–ar plăcea să–ţi arăt o poveste.

— Poate să îmi spui o poveste? o întrebă Teddy.

— Nu, zise zâna. Vreau să spun să–ţi arăt o poveste. E un joc inventat de mine după ce m–am alăturat zânelor plăpumioară şi o să–ţi arăt cum săi joci. Tot ce ai de făcut e să–ţi alegi un pătrăţel. Teddy se uită atent la plapumă.

— Cred că am să aleg pătrăţelul acela galben, zise el, pentru că arată aşa de frumos şi strălucitor. –Foarte bine, spuse Zâna Plăpumioară. Uită–te fix la el până ce număr de şapte ori şapte şi apoi o să vezi povestea lui.

Teddy se uită ţintă la pătrăţel, iar zâna începu să numere.

— Unu, doi, trei, patru, numără ea. Teddy îi auzi vocea subţirică şi clară la fel de bine cum auzea şi troznetul buştenilor din vatră.

— Nu slăbi pătrăţelul din ochi, strigă ea. Cinci, şase, şapte. Lui Teddy i se păru că pătrăţelul se transformase într–un abur înaintea ochilor lui, învăluind totul într–o lumină aurie. Treisprezece, paisprezece, continuă zâna să numere. Patruzeci şi şase, patruzeci şi şapte... patruzeci şi nouă.

La patruzeci şi nouă Zâna Plăpumioară bătu din palme şi Teddy se uită în jurul lui. Nu se mai afla învăluit în ceaţa aurie. Se afla într–o grădină fermecată. Cerul era auriu aşa cum arată de obicei în amurg, iar iarba era înţesată de floricele galbene, delicate, încât părea un covor de aur. Din această grădină pornea un şir lung de trepte de sticlă care duceau la un palat de aur grandios, cu turle şi creneluri strălucitoare.

— Ascultă! zise Zâna Plăpumioară. în acel palat de aur se află o prinţesă fermecată, care doarme de mai bine de o sută de ani în aşteptarea viteazului care să vină să o scape de vrajă. Şi poţi fi chiar tu acela, dacă vrei.

Acestea fiind zise, zâna îl conduse spre un mic iaz din apropiere şi îi spuse să se uite în apă. Când se uită, Teddy se văzu stând acolo în grădina de aur, cu totul schimbat faţă de cum fusese înainte. Era înalt, puternic şi frumos, arătând ca un adevărat viteaz.

— Da, zise Teddy. O s–o salvez.

La aceste cuvinte, din iarbă, din tufişuri şi din copacii ce se aflau împrejur năvăli un stol de păsări de aur. îl înconjurară bătând din aripi şi cântând triumfător. Cântecul lor îi aminti lui Teddy de cântecul mierlelor de pe pajiştea din faţa casei lui, atunci când sosea primăvara şi înfloreau narcisele. Apoi într–o clipită dispărură toate şi în grădină se lăsă iar linişte deplină. Cântecul păsărilor îi umpluse sufletul de dorinţa de a face fapte mari şi fără să mai zăbovească nici un pic, alergă spre treptele de sticlă şi începu să le urce pas cu pas. La un moment dat se întoarse şi îi făcu cu mâna zânei ce rămăsese jos, în grădina de aur. îi făcu şi ea cu mâna drept răspuns şi o auzi spunându–i cu vocea–i subţire şi clară:

— La revedere! La revedere! Fii puternic şi curajos şi fii atent la ceea ce e mic şi cenuşiu.
Apoi Teddy îşi întoarse faţa înspre palat şi într–o clipă se şi trezi în faţa porţilor aurite. Ridică mâna şi bătu cu putere. Nu primi nici un răspuns. Bătu din nou aşa de tare, încât bătaia aceea răsună până în holul palatului. Apoi deschise poarta şi intră.
Holul avea cinci laturi şi era tot din aur curat, strălucind de–ţi lua ochii. Pe trei din laturile sale se aflau nişte uşi, una de smarald, alta de rubin şi ultima de diamant. Toate erau cu arcade, înalte şi mari, numai bune pentru ca un viteaz adevărat să treacă pe acolo. întrebarea era dincolo de care se afla prinţesa vrăjită. în timp ce Teddy stătea şi se tot uita la ele, întrebându–se, auzi o voce subţire ce părea că îşi cânta singură un cântec care suna cam aşa:

„Ţes şi torc, Mă duc şi mă întorc, iute ca gândul. Unii pot greşi, alţii şi uită cu totul cuvântul. Dar eu voi termina de ţesut pânza mea de păianjen şi cântul."

Când Teddy auzi cântecul, realiză că cineva era totuşi treaz în acel palat fermecat, aşa că începu să se uite prin jur.
Pe a patra latură a peretelui se afla o draperie cenuşiu–argintie, făcută din pânză de păianjen şi vocea părea a veni din acel loc. Eroul nostru se duse într–acolo, dar nu văzu nimic, pentru că păianjenul se mişca aşa de repede, încât nu puteai să–l zăreşti cu nici un chip. în cele din urmă se opri în colţul stâng al pânzei şi atunci Teddy reuşi să–l vadă. Părea aşa de mic şi el singur ţesuse toată perdeaua aceea
În timp ce Teddy se uita la el, începu să cânte din nou:

Aici stau, pe pânza mea de păianjen, strălucitoare, să mă uit de jur împrejur, să mă odihnesc bine de tot. Apoi iute ca gândul
M–apuc iar să ţes.

— Domnule păianjen, domnule păianjen! strigă Teddy. Îmi poţi spune unde aş putea s–o găsesc pe prinţesei vrăjită care doarme de atâta timp şi mă aşteaptă să vin s–o salvez?
Păianjenul stătu o clipă nemişcat apoi cu un firicel de glas spuse:
— Trebuie să treci de uşa de smarald. Ce altceva s–ar potrivi mai bine unui viteaz pus pe fapte mari decât o uşă de smarald?
Teddy nu mai zăbovi nici măcar o clipă pentru a–i mulţumi păianjenului, aşa de grăbit era s–o găsească pe prinţesă, încât dădu fuga spre uşa de smarald, o deschise în grabă şi păşi dincolo de ea. Se trezi pe treptele de sticlă şi de îndată ce picioarele lui atinseră treapta cea mai de sus, acestea părură să se răsfire asemenea unui evantai, iar el începu să alunece la vale cu aşa o viteză, încât aproape

că–şi pierdu respiraţia. Primul lucru pe care apucă să–l realizeze a fost că se afla iar în grădina de aur, iar lângă el era zâna care–l privea cu tristeţe.

— Ar Fi fost mai bine să nu fi încercat să ieşi pe uşa de smarald, spuse ea. Şi acum... să întrerupem povestea?

— Oh, nu, nu, strigă Teddy simţindu–se încă în pielea viteazului Făt Frumos. Mai lasă–mă să încerc încă o dată, pentru că acum în mod sigur am s–o salvez pe prinţesă. Atunci zâna zâmbi.

— Bine, spuse ea. Mai încearcă încă o dată. Dar adu–ţi aminte ce ţi–am spus: fii atent la ce e mic şi cenuşiu şi ia asta cu tine, poate o să–ţi fie de folos.

Aplecându–se luă un mănunchi de iarbă de jos şi i–l dădu.

Eroul nostru îl luă mirat, dar în mâinile sale se preschimbă într–o sabie ce strălucea aşa de tare, încât îţi lua ochii. Apoi se întoarse şi văzu ca şi mai înainte lungul şir de trepte de sticlă ce duceau la palatul de aur. îşi puse sabia fermecată la şold şi aproape că zbură până sus, apoi când ajunse acolo, se întoarse şi–i făcu cu mâna zânei. îi făcu şi ea cu mâna.

— Adu–ţi aminte, spuse ea, să fii atent la ceea ce–i mic şi cenuşiu.

El deschise poarta şi pătrunse în holul cu cinci laturi unde se aflau, la fel ca mai înainte, cele trei uşi şi păianjenul ce îşi ţesea pânza şi cânta de zor:

Acum viteazul nostru

E mai înţelept, cu siguranţă A greşit el o dată, dar tot mai are o speranţă.

Smaraldele de nimica nu–s bune

Nici nu strălucesc aşa tare Diamantele–s cu mult mai de preţ, Scânteind ca nişte raze de soare.

Tot aşa–i şi isteţimea, Sclipeşte ca o nestemată De mare valoare.

„Uşa de diamant!" strigă Teddy. *„Da asta–i uşa pe care ar fi trebuit să o fi încercat. Cum de– am putut să mă gândesc că era uşa de smarald?"*

Şi deschizând uşa de diamant, paşi dincolo de ea. Nici nu avu timp să vadă bine că se afla iar în capul scărilor de sticlă, că acestea se şi prefăcură pe dată într–un deal de sticlă, iar el aluneca la vale aşa de repede, încât auzea şuierându–i vântul în urechi. în mai puţin timp decât ai clipi din ochi se trezi pentru a treia oară în grădina de aur, iar zâna stătea în faţa lui. Şi îi fu ruşine să ridice ochii spre ea.

— Aşa deci, zise zâna. N–ai avut altceva mai bun de făcut decât să deschizi uşa de diamant?

— Nu. N–am avut altceva mai bun de făcut.

— Atunci, dacă nu eşti în stare să acorzi mai multă atenţie sfaturilor mele, prinţesa trebuie să aştepte un alt viteaz, pentru că tu nu eşti bun de nimic.

— Mai lasă–mă să încerc încă o dată, spuse Teddy, pentru că de data asta sigur am să dau de ea. –Atunci mai încearcă încă o dată, dar e pentru ultima oară, spuse zâna. Numai să fii atent la ceea ce e mic şi cenuşiu.

Aplecându–se, culese din iarbă o ghindă pe care i–o dădu.

— Ia asta cu tine, spuse ea. Poate îţi va fi de folos.

În timp ce o lua, aceasta se preschimbă într–o cupă de aur, încrustată cu nestemate. O puse în sân, pentru că se grăbea şi urcă în goană, pentru a treia oară, treptele de sticlă. De această dată era aşa de nerăbdător, încât nici nu se mai opri să–i facă zânei cu mâna. Dar se întrebă ce tot voise ea să–i spună, când îl prevenise să fie atent. îi spusese: *„Fii atent la ceea ce e mic şi cenuşiu."* Dar ce văzuse el mic şi cenuşiu?

De îndată ce ajunse în marele hol de aur se duse la draperia ţesută de păianjen. Păianjenul ţesea aşa de iute, încât aproape nici nu se zărea, dar în acel moment se oprise în colţul din stânga al pânzei. în timp ce eroul nostru se uita la el, observă că era mic şi cenuşiu. Apoi începu să cânte cu vocea–i subţirică:

Mare viteaz, mai înţelept ca niciodată, Încearcă uşa roşie de rubin, fermecată. Odată ce–o vei deschide pe ea Nu vei avea nevoie de nimic altceva.
Căci o vei găsi pe prinţesă pe dată.

— Nu, n–am să deschid uşa de rubin, strigă Teddy. De două ori până acum m–ai trimis înapoi în grădina de aur, aşa că acum n–ai să mă mai duci tu de nas.

În timp ce spunea asta, observă că un colţ al draperiei era încă neterminat, în ciuda grabei păianjenului şi observă că dincolo de draperie se afla o uşiţă galbenă. Atunci îi trecu brusc prin minte că aceea trebuia să fi fost uşa dincolo de care trebuia să treacă el. Apucă draperia şi trase cu putere dar era tare ca oţelul. Imediat îşi scoase de la brâu sabia şi cu o singură lovitură tăie draperia în două şi aceasta căzu la picioarele lui. îl auzi pe păianjen strigându–l cu vocea–i subţire, dar nu–i dădu nici o atenţie. Deschise uşiţa galbenă şi se strecură dincolo de ea. în acel loc se afla o curte cu totul şi cu totul de aur, cu un havuz de aur în mijloc. Dar ceea ce reuşi să observe din prima clipă fu prinţesa vrăjită ce părea că doarme pe un pat, şi el tot de aur curat. Ştia că era prinţesă, pentru că era nespus ele frumoasă şi avea coroană de aur pe cap.

Rămase nemişcat, uitându–se la ea şi în cele din urmă şopti:

— Prinţesă, prinţesă! Am venit să te salvez!

Dar ea nu se mişcă. Se aplecă şi o atinse însă ea era cufundată într–un somn tare adânc clin care nu se trezi nici măcar aşa. Atunci Teddy uitându–se în jur şi văzând havuzul cu apă, scoase cupa de aur de la piept şi o umplu, apoi o stropi pe prinţesă cu apă pe faţă şi pe mâini. Ea deschise ochii, se ridică într–un cot şi zâmbi.

— Ai venit în sfârşit? strigă ea.

— Da, răspunse Teddy. Am venit. Prinţesa se uită în jur.

— Dar ce s–a întâmplat cu păianjenul? spuse ea. Atunci se uită şi Teddy de jur împrejur şi văzu păianjenul mergând repede pe tavan spre locul unde se afla prinţesa.

Sări repede de lângă ea şi îl călca cu piciorul aşa de tare, încât nu mai rămase din el decât o mică pată cenuşie pe podea.

În ace! moment palatul de aur se zgudui din temelii şi de afară se auzi o mulţime de voci strigând. Prinţesa se ridică în picioare şi îl luă de mână pe eroul nostru.

— Tu ai rupt vraja, strigă ea. Aşa că acum vei fi rege şi vei domni alături de mine în palatul de aur. –Dar eu nu pot, spuse Teddy, pentru că, pentru că... Dar prinţesa îl trase după ea pe hol şi imediat ajunseră în capul scărilor de sticlă. O mulţime de străjeri şi curteni urcau în goană. Erau toţi înveşmântaţi în aur şi începură să strige, văzându–l pe Teddy:

— Trăiască eroul nostru! Trăiască eroul nostru! Iar Teddy îşi dădu seama după vocile lor că acelea erau păsările de aur, care zburaseră în jurul lui în grădină.

— Iar aceasta e cu totul a ta, spuse frumoasa prinţesă, întorcându–se spre el cu...

*

— Aceasta e povestea pătrăţelului galben, spuse zâna. Teddy se uită în jur. Palatul de aur dispăruse fără urmă şi scările şi curtenii ce strigau. El se afla în patul său, cu genunchii lui mici acoperiţi de plapuma de mătase, iar Hannah cânta de marna focului în bucătărie.

— Ţi–a plăcut? îl întrebă zâna Teddy dădu din cap, oftând adânc.

— Cum să nu, a fost aşa de frumos, spuse el. Apoi rămase o clipă gândindu–se şi zâmbi. Şi prinţesa era aşa de frumoasă, şopti el ca pentru sine.

Zâna se ridică încet şi îşi luă ceea ce lăsase acolo.

— Ei, acum trebuie să–mi văd de drum, zise ea.

— Oh, nu, nu, strigă Teddy. Te rog, nu pleca încă.

— Ba da. Trebuie, spuse zâna. O aud pe mama ta venind încoace.

— Dar ai să te întorci? strigă Teddy.

Zâna nu–i dădu nici un răspuns. Cobora de cealaltă parte a plăpumii şi Teddy îi auzi vocea subţire stingându–se treptat.

— Oh, doamne! Ditamai dealul, pe care să te tot duci la vale. Oh, doamne, ditamai dealul!

Apoi uşa se deschise şi îşi făcu apariţia mama lui. Părea odihnită şi îi zâmbi cu drag. Dar micuţa Zâna Plăpumioară cea cafenie se făcuse nevăzută, ca şi când nici n–ar fi fost.

Capitolul 2. Bufniţele şi spiriduşul cel poznaş

În dimineaţa următoare Teddy se trezi aşa de devreme, că Hannah încă nici nu se apucase măcar de treabă.

Afară totul era învăluit într–o ceaţă argintie şi din când în când câte un strop de umezeală se prelingea în jos pe acoperişul verandei.

Teddy rămase nemişcat pentru o vreme, trezindu–se de–a binelea încet–încet, apoi începu să se foiască încontinuu, dorindu–şi ca ca mama lui să vină cât mai repede la el. După un timp o strigă, dar în casă era aşa o linişte, încât nu–i fu la îndemână să strige după ea prea tare şi oricum nimeni nu–i răspunse.

Se gândi s–o strige din nou, dar apoi îşi aduse brusc aminte de Zâna Plăpumioară şi se întrebă dacă ei i–ar fi plăcut de un băieţel aşa ca el, care îşi striga mama cu noaptea–n cap.

Se răsuci în pat şi îşi ridică genunchii în sus, până făcu o movilită, se zgâi la pătratul de mătase auriu şi se gândi la minunatul palat de aur, unde–l dusese zâna cu o zi mai înainte. Tare ar mai fi vrut să ştie ce or fi făcut toţi oamenii aceia, care fuseseră înainte păsări, când au ajuns în capul scărilor. îşi imagină că i–ar fi pus o coroană de aur pe cap şi l–ar fi făcut rege.

Iar prinţesa era aşa de frumoasă, încât tare i–ar mai fi plăcut s–o revadă. Ce surprinsă ar fi fost Hannah, dacă ar fi auzit voci şi ar fi urcat să vadă cine e şi ar fi găsit–o pe frumoasa prinţesă stând alături de el şi l–ar fi văzut cu coroană pe cap! Dacă ar fi ştiut măcar despre asta, nu i–ar mai fi spus niciodată că e un băiat rău. Doar el făcuse cu mult mai multe decât ar fi fost ea în stare să facă.

„Oh doamne, oh, doamne!" spuse o voce subţirică, chiar din spatele genunchilor lui. *„Oricum aproape am ajuns sus."*

Teddy recunoscu vocea. Era cea a zânei şi iată că îşi şi făcu apariţia scufia ei cafenie, deasupra genunchilor lui. Se uită aproape fără să respire de atâta nerăbdare, până ce o văzu apărând şi atunci strigă:

— Mă întrebam dacă ai să vii. Mă bucur aşa mult. Ai să–mi arăţi altă poveste şi ai să stai mai mult?

Zâna Plăpumioară nu spuse nimic, până nu se aşeză bine pe genunchii lui şi nu îşi trase răsuflarea apoi spuse:

— Ei bine, e mai abrupt decât era ieri. Credeam că nici n–am să fiu în stare să trec de pătrăţelul de şaten, aşa era de alunecos.

— Să–mi las genunchii în jos? întrebă Teddy, mişcându–i.

— În nici un caz! spuse zâna, trăgând bine de plapumă. S–ar putea să mă deranjeze. Rămâi aşa cum eşti acum şi am să–ţi arăt o altă poveste.
— Da, sigur că da, strigă Teddy. Te rog. Lasă–mă să merg iar la palatul de aur.
— Nu, aşa ceva nu pot face, spuse zâna, pentru că aceea a fost povestea de ieri şi acum o să fie alta.

— Dar ce s–a întâmplat cu prinţesa? întrebă Teddy.
— A, s–a măritat cu eroul din poveste, bineînţeles.
— Dar am crezut că eu eram eroul.
— Ia te uită! zise zâna, pierzându–şi răbdarea. Ţi–am spus că aceea a fost povestea de ieri şi dacă vrei să mai vezi altceva, trebuie să–ţi alegi un alt pătrat.
— O să–mi aleg, spuse Teddy. Pot să–i aleg pe cel verde de acolo?
— Da, spuse zâna. Acum nu–ţi dezlipi ochii de la el, în timp ce număr.
Teddy începu să se uite aşa de fix la pătratul verde, încât aproape nici nu clipea, dar o auzi pe zână numărând cu vocea ei subţire, până ajunse la patruzeci şi nouă.
Pătratul verde se mări aşa cum se întâmplase şi cu cel auriu în timp ce numărase ea, până ce lui Teddy i se păru că se pierde în nesfârşite spaţii verzi. Apoi zâna bătu din palme şi el observă că se afla pe iarbă, pe un deal verde.
— Acum eşti un spiriduş, ştii, o auzi el pe zână spunându–i.
La poalele dealului verde se afla un pârâu iar pe culme era o pădure verde şi umbroasă. Deasupra cerul era de un albastru intens, cu firicele strălucitoare de nori albi, pufoşi. Vântul adia blând şi era cald, iar insectele bâzâiau de zor, ca şi cum s–ar fi aflat în cine ştie ce misiune. O pasăre cafenie trecu pe acolo, fâlfâindu–şi aripile şi dispăru în zare, dincolo de păşunea verde.
Teddy plutea prin aer mai uşor ca fulgul şi se simţea aşa de fericit, încât bătu din palme şi făcu nişte tumbe de toată frumuseţea. După ce reveni în poziţia iniţială, zări nişte scaieţi purtaţi de vânt pe deal iar el era aşa de mic acum, încât când zbură după ei şi se aşeză călare deasupra lor, i se părură la fel de mari cât butoaiele. Pluti călare pe scaieţi până în vârful dealului, iar vântul i se păru a fi o pernă în spatele lui.
Când ajunseră la marginea dealului, scaieţii se prinseră de un tufiş, iar lui Teddy aproape că i se prinse piciorul între ei şi o frunză. Sări jos repede şi se uită de jur împrejur, întrebându–se ce să mai facă.
Deodată văzu ceva ce–l făcu să caşte ochii bine de tot de mirare. Patru fluturi mari, pictaţi cu negru şi galben, erau legaţi printr–un nod, de un copac bătrân din apropiere, dar nu fluturii îl făcură să se

minuneze în aşa un hal, pentru că mai văzuse deseori fluturi de acel soi zburând pe câmp. Ci modul în care erau încărcaţi cu cele mai ciudate lucruri: tot felul de piese de mobilier pentru zâne, scăunele şi măsuţe, pătuţuri, vase şi tigăi micuţe, o oală mare de supă, care era cam de dimensiunea unei afine, două saltele din scaieţi şi alte lucruri. Toate acestea erau împachetate cu grijă şi legate de aripile fluturilor, cu funii din pânză de păianjen.

În mijlocul nodului era o gaură, dar în loc să fie rotundă, aşa cum sunt de regulă găurile nodurilor, era pătrată şi în mijloc era fixată o uşă.

Brusc această uşă se deschise şi în prag apăru o o zână micuţă şi frumoasă. Stătea acolo uitându– se de jur împrejur, apoi scoase din buzunar o batistă subţire, diafană şi îşi şterse ochii. După aceea începu să suspine şi Teddy îşi dădu seama că ceea ce el luase drept zumzet de albină fusese în realitate sunetul plânsului ei.

„Hello" strigă spiriduşul.

Zâna se opri din plâns şi se uită în jur. Când îl văzu pe Teddy rămase cu privirĕ aţintită asupra lui preţ de o clipă şi apoi îşi şterse iar ochii şi se puse iar pe plâns.

Teddy se caţără pe o ramură de mur, până ce fu destul de aproape de ea, se aşeză şi o fixă cu privirea.

— De ce plângi? o întrebă el.

Zâna nu răspunse nimic, dar îşi împături batistuţa deşi era destul de udă şi şi–o puse cu grijă înapoi în buzunar.

Chiar atunci în uşă, lângă ea, îşi mai făcu apariţia încă cineva, ce părea a fi rudă bună cu zâna cea dintâi. Această făptură, era diferită cu totul de prima, dar la fel de mică. Era aşa de stafidită, ca o păstaie uscată de mazăre şi arăta de parcă ar fi avut pe puţin o sută de ani.

— Totul e împachetat? întrebă ea cu o voce plângăcioasă. Apoi ochii–i căzură pe spiriduşul Teddy. Se încruntă aşa de tare, încât aproape nu i se mai zări irisul ochilor.

— Oh, uite şi un spiriduş din aceia obraznici, cărora le arde numai de năzdrăvănii, spuse ea. Acum în mod sigur o să facă vreo trăsnaie de–a lui.

— Eu nu sunt un spiriduş poznaş! strigă Teddy.

— Ba eşti, spuse făptura aceea bătrână şi ofilită. Nici nu–i nevoie să–mi spui! Uită–te la scufia ta roşie şi la felul în care îţi atârnă picioarele în jos. îţi zic că exact asta eşti, un spiriduş poznaş.

Teddy îşi privi picioarele şi văzu cât se poate de bine că nu aveau nimic neobişnuit.

„Mă întreb dacă sunt totuşi un spiriduş poznaş" îşi zise el.

Dar bătrânul nu–i mai dădu nici o atenţie. Părea a fi grăbit şi oţărât nevoie mare. Se tot fâţâi de colo încoace pe uşă, aduse o mătură şi o haină veche, ce fusese uitată şi le puse în trăsura la care erau

înhămaţi fluturii, apoi o ajută pe zâna cealaltă să se urce călare pe unul din fluturi iar el se sui pe celălalt.

După ce fură gata de plecare, realiză că uitase să deshame fluturii şi bombănind de mama focului coborî iarăşi şi îi deshămă. Apoi încalecă din nou şi porniră să coboare dealul la galop, zâna cea tânără plângând de sărea cămaşa de pe ea, de parcă ar fi fost sfârşitul lumii.

„Mă întreb de ce plângea" îşi zise spiriduşul jucăuş, după ce se uită îndelung în urma lor.

— Îţi pot spune eu asta, zise o voce subţire ce se auzi chiar de lângă el, încât îl făcu să tresară.

Se uită în jur şi văzu aproape de el un gândac cafeniu, stând pe o frunză de mur. Teddy se uită la el preţ de câteva clipe fără să zică nimic apoi spuse: –Ei, atunci de ce pleacă?

–Totul e din cauza bătrânei bufniţe, zise gândacul. Ea împreună cu soţul ei locuiau în adâncul pădurii într–un copac scorburos, dar la un moment dat s–au hotărât să se mute la poalele dealului, pentru că aerul era mai bun şi ce alt copac să aleagă pentru casa lor decât pe acesta, unde trăia bunicul VârfDeScaiete de nu mai ţin minte de când. Apoi după ce se instalară aici, bufniţele începură să se vaite. Spuneau că bunicul VârfDeScaiete şi Rosina făceau aşa de multă gălăgie, încât ele nici nu puteau dormi.

După ce s–au mai născut şi puii de bufniţă a fost şi mai rău ca înainte, pentru că bufniţa bătrână spunea că, de fiecare dată când Rosina pregătea cina, îi făcea pe puii ei să strănute, aşa că zânele au fost nevoite să plece.

— Eu în locul lor n–aş fi plecat, spuse Teddy cu voce tare.

— Ba da, ai fi plecat, spuse gândacul. Bufniţele ţi–ar fi putut bloca uşile şi ferestrele sau ar fi putut, ei bine, ar fi putut face aproape orice, sunt aşa de mari. Te poţi duce înăuntru să te uiţi la casă, dacă vrei. Eu trebuie să cobor şi să mă duc s–o văd pe bătrâna doamnă Furnică. La revedere. Ne vedem mai târziu.

După ce plecă gândacul, Teddy se caţără până la uşă şi intră. Coridorul de la intrare era lung, îngust şi întunecat, ca o gaură de şoarece şi cu uşi ce se deschideau din loc în loc. La capătul coridorului se afla o cameră ce trebuie să fi fost bucătăria. Acum era cu totul pustie. într–un capăt era căminul, pe unde cobora o rază de lumină direct de sus din coş.

În timp ce Teddy stătea lângă coş, auzi deasupra sa mare zarvă. Unul din puii de bufniţă îşi păcănea ciocul în somn şi zicea cu o voce somnoroasă şi plângăcioasă:

— Dă–mi pace odată, nu mă mai sâcâi. Oh, ce mă mai sâcâie Screecher! Apoi o auzi pe mama bufniţă:

— Sssssst! Sssst! Culcaţi–vă. E încă ziuă. După aceea se aşternu liniştea.

„Mi–ar plăcea să pot face ceva ca bufniţele astea să plece odată de aici", îşi zise Teddy. Apoi începu să chicotească de unul singur şi îşi puse ambele mâini la gură, ca să nu–l audă bufniţele de sus. Se duse pâş, pâş pana la uşa de la intrare şi se uită la un tufiş din apropiere, cu spini lungi.

„Am s–o fac." îşi zise el. *„O să rup spinii şi o să–i pun în cuib, astfel încât bufniţele să nu mai poată sta aici."* într–o clipă era jos în tufiş, trăgând de un spin tare. De îndată ce–l rupse, şi–l urcă pe umăr, se caţără pe trunchiul copacului şi se îndreptă spre scorbura unde locuiau bufniţele. Când se uită înăuntru la ele, le văzu în cuib, cu penele zbârlite, cufundate în somn adânc. încet de tot, se lăsă să alunece în jos şi puse spinul într–o parte a cuibului, cu vârful ascuţit în sus. Apoi ieşi tiptil de acolo şi coborî iar, făcând ture, ture, sus, jos,

cărând spini şi punându–i pe nesimţite în cuib, şi în timp ce făcea asta îşi zicea încet: *Sunt un spiriduş poznaş, oh, da, chiar că sunt un spiriduş poznaş.*

După ce consideră că pusese destui spini în cuib, se duse în bucătăria bătrânului VârfDeScaiete şi cuibărindu–se lângă cămin, începu să tragă cu urechea. Se lăsase deja amurgul de acum, iar bufniţele începuseră să se foiască. Auzi imediat o voce strigând:

— Au! Flipperty mă zgârie cu ghearele.

— Ba nu, nu eu, zise altă voce. E Pinny Winny. Ea–mi face aşa. Opreşte–te odată.

— Nu eu, exclamă o voce subţirică, scârţâită. E Screecher. Au, au! O să te spun! Şi începu să plângă.

— Pui obraznici, strigă Mama Bufniţă. De ce o chinuiţi aşa pe surioara voastră?

— Dar nu i–am făcut nimic! strigară Screecher şi Flipperty în cor. Au! Au! E ceva ascuţit aici în cuib.

— Dragă, spuse bătrânul Tata Bufniţă, de pe o creangă de afară, nu–i poţi potoli odată pe copiii aceia? –Să–i potolesc, cum să nu! exclamă Mama Bufniţă. Cuibul nostru e plin de spini şi tu vrei să–i potolesc. Nu–i de mirare că bieţii de ei fac atâta tărăboi. Vino încoace şi ajută–mă să scot spinii ăştia afară de aici.

— Spini! exclamă Tata Bufniţă. Cum au ajuns acolo?

— Asta nu–ţi pot spune eu, zise Mama Bufniţă. Poate o fi vreuna din festele bătrânului VârfDeScaiete. Credeam c–au plecat zânele astea, dar trebuie să mai fie încă aici. O să dau o raită până jos să văd şi dacă mai sunt aici, o să am eu grijă să le pară râu de asta.

Zicând acestea, Mama Bufniţă coborî şi îşi băgă unul din ochii ei mari, galbeni pe geamul de la bucătărie, uitându–se înăuntru.

— Hei, zânelor, strigă ea, tot n–aţi plecat?

În prima clipă, ochiul ei mare şi galben îl băgă în sperieţi pe Teddy. Apoi îşi aminti că el era un spiriduş să sară şi să se poznaş, aşa că se strâmbă la ea şi începu învârtă pe călcâie, cântând:

N–am să plec! Nici gând să plec!
Am să stau şi–am să petrec
Toată ziua, toată noaptea
Doarmi–s spiriduş
Ce–n pozne mă întrec
Bufniţă bătrână, ce te uiţi chiorâş Ai grijă ce faci, Că nu prea îmi placi.

Bătrâna bufniţă se uită înăuntru preţ de o clipă apoi plecă iute înapoi în zbor spre cuibul ei, fără să zică nimic. Teddy dădu fuga la coş şi

ascultă. O auzi pe bufniţa bătrână intrând grăbită în scorbura de deasupra, apoi o auzi spunând cu o voce speriată:

— Bărbate, bărbate, ce crezi! în casa bătrânului VârfDeScaiete a venit şi s–a aciuit un spiriduş poznaş. –Măi să fie, exclamă bătrânul Tată Bufniţă, uluit. Asta nu miroase a bine. O să avem multe bătăi de cap tot timpul de acum încolo. Ar fi fost mai bine dacă l–am fi lăsat pe bătrânul VârfDeScaiete să rămână. Ce ne facem?

— Ce ne facem, ce ne facem! strigă exasperată bătrâna Mamă Bufniţă. Ce e de făcut aş vrea şi eu să ştiu, decât să ne luăm copilaşii de aici? Nu mi i–aş mai ţine în acelaşi loc cu spiriduşul ăla poznaş, nici măcar o noapte în plus, orice mi–ai da pentru asta.

— Dar cum o să–i luăm de aici? o întrebă bătrânul Tată Bufniţă. Ei NU pot zbura.

— Nu, nu putem zbura! strigară puii de bufniţă. Ce ne facem? Of, of!

— Nu pot! Trebuie sa zboare! spuse mama Bufniţă. Iar noi amândoi trebuie să–i ajutăm. O să ne întoarcem la vechea noastră casă chiar în seara asta

După aceea a urmat o mare vânzoleală în scorbură. Teddy urmărea tot ce se întâmpla, stând întins pe burtă la uşa scorburii, pentru că răsărise deja luna şi era lumină ca ziua.

Micile bufniţe stăteau la marginea scorburii, bălăngănindu–se şi dând din aripi, fiindu–le teamă să zboare. Mama lor se supără din ce în ce mai tare şi în cele din urmă se duse în spatele lor şi le împinse, iar ele se rostogoliră în jos, bătând din aripi şi izbindu–se de trunchiurile copacilor. Tata Bufniţă zbura din creangă în creangă strigând:

— Oho, oho! Haideţi! întindeţi–vă aripile şi faceţi aşa. Oho. Apoi zbura în altă direcţie. Dar Mama Bufniţă zbura pe lângă ele şi le arăta cum să–şi întindă aripile şi le împingea cu ciocul până ce, încet încet se depărtară, dispărând în pădurea întunecată, strigătele lor auzindu–se din ce în ce mai slab, până ce nu se mai auziră deloc. Teddy îl auzi doar pe Tata Bufniţă strigând *Oho, Oho* de foarte departe, încet, până ce în pădure se făcu linişte deplină şi nu se mai auzi chiar nimic.

După un timp luna apuse iar lui Teddy i se făcu tare somn. Apoi se stârni o mică adiere de vânt. Lumina deveni din ce în ce mai puternică, la orizont, înspre răsărit, cerul era roşu ca focul şi în cele din urmă soarele îşi făcu apariţia de pe culmea dealului aflat în partea opusă.

De îndată ce prima rază de soare atinse copacul unde locuise Bunicul VârfDeScaiete, Teddy se ridică în picioare, uitându–se înspre vale. Zări cei patru fluturi coloraţi în galben şi negru îndreptându–se spre locul unde se afla el în goană, iar pe doi dintre ei călăreau însuşi bătrânul Vârfdescaiete şi frumoasa Rosine.

Se opriră chiar în dreptul intrării în scorbură iar bătrânul, dându–se jos din şa şi fără să–şi mai lege *calul* veni şchiopătând drept la Teddy şi–l îmbrăţişa.

— Salvatorul nostru! strigă el. Şi când te gândeşti că m–am apucat să–ţi spun că nu eşti nimic altceva decât un spiriduş poznaş! Dar nu face nimic. O să–mi iau eu revanşa faţă de tine.

Brusc se întoarse şi o luă pe îmbujorata Rosine de mână.

— Iată! strigă el. E a ta, iar tu o să locuieşti cu noi şi o să înveţi să–ţi întorci călcâiele–n sus şi o să fim toţi trei foarte fericiţi împreună.

— Dar… dar, exclamă Teddy, tresărind, nu ştiţi? Eu nu sunt deloc un spiriduş. Eu sunt...

*

— Ei bine, iată că ne–am întors, zise zâna şi mă simt tare înţepenită după toată călătoria asta.

— Oh, nu–i aşa că a fost amuzant, zise Teddy şi genunchii i se zguduiră de atâta râs. Ei chiar credeau că sunt un spiriduş.

— Fii atent! strigă zâna. Iar îţi zgâlţâi genunchii. Cred, dragul meu, că dacă ţi i–ai fi lăsat în jos încetişor, dealul n–ar mai fost la fel de abrupt.

— Sigur, o să fiu atent, zise Teddy, lăsându–şi genunchii în jos încet. Brusc clanţa uşii se mişcă iar Teddy tresări.

Zâna Plăpumioară dispăru iute ca fulgerul. Venise mama lui să–i aducă micul dejun şi pe tavă îi pusese şi un vas micuţ cu violete.

— Oh, dragul meu, ce feţişoară senină şi veselă ai, zise ea. Cred că băieţelul meu se simte mult mai bine în dimineaţa asta.

Capitolul 3. Starlein şi Silverling

— Doamnă Thomas, jos se află Ann McFinney, care a venit să vă ajute la cusut, după cum am rugat– o, spuse Hannah, bagându–şi capul pe uşă. Mama lui Teddy stătea lângă patul lui şi jucau *Fata bătrână,* un binecunoscut joc de căiţi.

— Foarte bine, Hannah. Spune–i că o să cobor îndată, adăugă ea.

— O, te rog, nu pleca acum, zise Teddy. E rândul meu. Am câştigat. Ai rămas fată bătrână! Oh, mamă, eşti o fată bătrână! Şi o arătă cu degetul, izbucnind în râs.

— Ei, sunt şi gata, ce să fac, spuse mama lui. Acum poți să amesteci cărţile şi când o să mă întorc, o să mai jucăm o tură.

— Să nu stai mult, o rugă Teddy.

— O să mă întorc cât de repede am să pot, îi zise mama lui şi ieşi din cameră.

Teddy stătea sprijinit de pernă şi amesteca de zor cărţile, dorindu–şi ca mama lui să se fi întors mai repede. Nu–i plăcea de Ann McFinney, pentru că de fiecare dată când venea la ei se smiorcăia şi se ştergea la ochi cu şorţul şi se plângea că soţul ei n–avea de lucru iar copiii lor aveau nevoie de pantofi.

De această dată dură ceva timp până ce se întoarse mama lui la el şi atunci tocmai îşi pusese boneta.

— Dragul meu, zise ea, trebuie să ies puţin. Copilaşul doamnei McFinney e bolnav şi i–am promis bietei făpturi că o să trec pe acolo să–l văd. N–o să lipsesc mult şi când o să mă întorc, o să–ţi aduc o coală de hârtie cu soldaţi, ca s–o decupezi.

— Mai bine mi–ai aduce un circ de hârtie, zise Teddy.

— Foarte bine, îi spuse mama lui. O să–ţi aduc un circ. Apoi îi dădu nişte cărţi cu poze la care să se uite cât timp ea va lipsi, îl sărută la plecare, spunându–i să fie cuminte. Trecu apoi prin camera alăturată şi o auzi oprindu–se şi învârtind cutiuţa muzicală, făcând–o să cânte.

— Aşa, zise ea. Ca să ai muzică, să–ţi ţină de urât. Apoi coborî scările. După plecarea ei, Teddy rămase cu cărţile în mână, dar nu se obosi să le deschidă, pentru că le ştia pe dinafară.

Oh Doamne! oftă el. Ce mi–ar mai fi plăcut să fi fost aici Zâna Plăpumioară!

— Oh, oh, cât de abruptă e colina asta! spuse tocmai atunci o voce subţirică, chiar din spatele genunchilor lui. Să nu mă răstorni, micuţule, altminteri o să cad.

Teddy cunoştea vocea aceea foarte bine şi inimă îi tresaltă de bucurie. Imediat îşi făcu apariţia şi scufia ascuţită şi chipul stafidit al Zânei, de după plapumă.

— Oh, zână dragă, mă bucur aşa de mult că ai venit. Mi–am ales cel mai frumos pătrat! exclamă Teddy. Nu–l observasem înainte, pentru că se afla în partea cealaltă. Este acela alb cu frunze argintii.

Mama zice că e un petec rămas de la rochia ei de mireasă.

— Aşteaptă până–mi trag sufletul un pic, zise zâna. Ei, acum spune–mi, care e?

— Acela, zise Teddy. Vrei să–mi spui care–i povestea

— Sigur că da, dacă acela e cel pe care ţi–l doreşti, zise zâna. Nu–l slăbi din ochi până termin de numărat.

Apoi zâna începu să numere. îi auzi vocea numărând încontinuu. Patruzeci şi nouă, strigă ea. *

Când se uită Teddy în jur, văzu că se afla într–un hol de marmură albă cu nervuri din argint. Arcadele şi pilaştrii erau de argint iar pe pereţi erau gravaţi crini.

Teddy păşi încet de–a lungul acestui hol şi în timp ce mergea, părea că o lumină trandafirie se mişca odată cu el. Se uită în jos să vadă ce era şi observă că era îmbrăcat într–o tunică de mătase, trandafiriei, aşa cum nu mai văzuse niciodată până atunci şi care era strânsă în jurul mijlocului cu o centură de aur. Era desculţ, dar aerul era aşa de plăcut, încât nu–l trăgea frigul de la marmură. După ceva vreme, în timp ce mergea încet de–a lungul holului, minunându–se într–una, dădu colţul şi se trezi în alt hol, la fel cu primul, numai că pe una din laturi avea o fereastră mare de cristal iar în faţa ei, pe un jeţ de marmură stătea chiar Zâna în persoană. Stătea nemişcată, ca şi cum ar fi ascultat ceva şi nu–i dădu nici o atenţie lui Teddy.

Era sigur că era Zâna Plăpumioară, pentru că arăta ca ea, numai că era ceva mai mare acum. Părea în mărime naturală.

Teddy rămase uitându–se la ea o vreme şi aşteptând ca ea să–l observe, dar ea nu–i dădu nici o atenţie astfel că, în cele din urmă, el şopti:

— Zână Plăpumioară!

— Sst! zise ea. Ascult.

Atunci Teddy ciuli şi el urechile şi de îndată ce făcu astfel, auzi un fel de muzică ca aceea cântată de cutiuţa lui muzicală de acasă, numai că aceasta era mult mai cristalină, mai dulce şi mai lină.

Părea să vină de dincolo de geamul de cristal şi uitându–se de acolo, Teddy văzu afară cea mai frumoasă grădină din câte puteau exista pe lume. Iarba din grădină era de un verde argintiu, iar aleile erau albe. Frunzele copacilor erau poleite cu argint iar ramurile erau încărcate de fructe ce străluceau. Pe marginea aleilor creşteau crini iar în centru se afla un havuz de marmură cu apă ce curgea în cascade. Apa sclipea de parcă ar fi fost făcută din diamante şi pe măsură ce Teddy asculta, îşi dădea seama că muzica pe care o auzise mai înainte venea chiar de la acel havuz.

Tocmai atunci încetă să se mai audă şi zâna se întoarse înspre el şi îi zâmbi.

— Oh, Zână Plăpumioară, exclamă Teddy. Pot să mă duc afară în grădina aceea?

— Asta nu ştiu, spuse zâna. Dar dacă vrei să ajungi acolo, cel mai bine e să–i găseşti pe Starlein şi Silverling, pentru că ei sunt singurii care îţi pot arăta drumul într–acolo.

— Şi ei unde sunt? întrebă Teddy.

— Nici asta nu pot să–ţi spun, zise zâna. Dar trebuie să fie pe undeva, pe unul din coridoarele acestea. –Mă duc să–i caut, zise Teddy, şi fără să mai aştepte vreo clipă, se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă cât îl ţineau picioarele, aşa de nerăbdător era să–i găsească pe cei doi şi să afle drumul ce ducea spre grădină.

Ţinu tot într–o goană pe coridoare, trecând de uşile cu portaluri arcuite, până ce ajunse cu totul năucit şi mai că–şi pierdu răsuflarea. Tot timpul cât alergase părea să audă muzica havuzului fermecat în urechi, dar de fiecare dată când se oprise să asculte, nu se mai auzea nimic.

Era aşa de obosit, încât începu să meargă încet, când, dând colţul, văzu în faţa lui o fetiţă şi era sigur într–un fel că era Starlein.

Părul ei era blond argintiu şi părea ca o aură în jurul capului ei. Era foarte frumoasă şi era îmbrăcată toată, din cap până–n picioare, în argint, încât strălucea de–ţi lua ochii când se mişca. în jurul ei zbura un stol de porumbei albi şi ea se juca şi vorbea cu ei.

De îndată ce–l zări pe Teddy, strigă:

— Oh, iată un băieţel!

Şi veni în fugă spre el, cu porumbeii zburând în jurul ei, îi puse mâinile pe obraji şi–l sărută. Apoi se trase înapoi şi se uită la el cu mâinile împreunate.

— Băieţelule drag! zise ea. De unde ai venit?

— Am venit trecând prin pătratul alb, zise Teddy.

— N–am idee ce e cu pătratul ăsta alb, zise fetiţa, dar mă bucur că ai venit. Nu mai am cu cine să mă joc de când a plecat Silverling.

— Dar unde s–a dus Silverling? o întrebă Teddy. Trebuie să dau de el. Fata clătină din cap.

— Nu ştiu, zise ea. Ne–am certat o dată şi a plecat. Pesemne că e în una din săli, dar l–am tot căutat de atunci peste tot şi nu l–am mai găsit.

Atunci Teddy îi povesti cum Zâna Plăpumioară îi spusese că trebuia să–i găsească pe Silverling şi pe Starlein şi astfel poate cu ajutorul lor ar fi reuşit să ajungă în grădina unde se afla havuzul cântător.

— Eu sunt Starlein, zise fetiţa, scuturându–şi capul. Numai că nu sunt în stare să te ajut să ajungi în grădină, pentru că n–am putut niciodată să găsesc poarta ce dă într–acolo, iar Silverling a plecat.

Şi se duse şi se aşeză pe o bancă de marmură de lângă perete iar porumbeii se aşezară pe genunchii şi umerii ei.

— Nu–i nimic, zise Teddy, pe un ton vitejesc, tu aşteaptă aici şi eu am să mă duc să–l caut. Dacă te–am găsit pe tine, o să–l găsesc eu şi pe el.

Întorcându–se, străbătu coridoarele în fugă şi departe, hăt, tocmai la celălalt capăt, văzu un băieţel înveşmântat tot în argint, care se juca cu o minge de argint. Când îl zări pe Teddy, îşi băgă mingea în buzunar şi veni iute în întâmpinarea lui, sărind în sus de bucurie şi bătând din palme.

— Oh, băieţaşule! Băieţaşule! strigă el. Vii să te joci cu mine?

— Tu eşti Silverling, exclamă Teddy, ţinându–şi respiraţia.

— Da, zise băieţelul.

— Atunci, vino, vino repede! zise Teddy. Starlein e imediat după colţ şi te aşteaptă să vii să ne arăţi drumul spre grădina unde se află fântâna cântătoare.

Îl luă pe Silverling de mână şi fără să–şi mai spună nimic o zbughiră la fugă pe coridor şi dădură repede colţul, trecând de arcada argintie şi dând în alt coridor unde Teddy se opri brusc, uitându–se în gol. Starlein dispăruse.

Silverling dădu din cap mâhnit.

— Ştiam eu că aşa o să fie, zise el. Tot caut să dau de ea de când ne–am certat, dar nu reuşesc cu niciun chip şi nu reuşesc nici să mai găsesc drumul spre grădina cu fântâna cântătoare.

— De ce v–aţi certat? întrebă Teddy.

— Din cauza asta ne–am certat, zise băieţelul, atingând un lanţ subţire de aur, pe care–l purta la gât. L–am găsit în grădină şi ne–am luat la ceartă cine să–l poarte, dar aş fi aşa de bucuros să i–l dau ei acum, numai să se întoarcă.

— Bine, aşteaptă! zise Teddy. Nu poate fi departe de aici, aşa că am să mă duc după ea şi am s–o găsesc eu.

— Nu, nu, exclamă Silverling. N–ai cum s–o găseşti şi am să te pierd şi pe tine. Stai mai bine aici cu mine să ne jucăm un pic pentru că sunt aşa de singur. Uite, hai să ne jucăm cu mingea mea de argint.

Scoase din buzunar şi i–o aruncă lui Teddy. Teddy o prinse şi i–o aruncă înapoi. Şi continuară să se joace aşa în holul de marmură cu mingea de argint, râzând cât îi Unea gura.

În cele din urmă Silverling nu reuşi să mai prindă mingea şi aceasta se rostogoli pe coridor iar el alergă s–o prindă, dar fără a reuşi. Teddy striga şi bătea din palme, sărind în picioarele goale apoi observă că

Silverling se îndepărtase foarte mult, aflându–se deja la mare distanţă de el.
Cum stătea el aşa auzi chiar de după colţ ciripitul porumbeilor lui Starlein. Atunci nu pregetă să dea colţul iute şi acolo bineînţeles că o găsi pe Starlein cu porumbeii după ea.
— Oh, băieţelule! exclamă ea. Mă temeam că te–am pierdut!
Dar Teddy o şi apucă de mână.
— Vino repede! strigă el. L–am găsit pe Silverling.
Şi fugiră pe coridorul unde cu o clipă în urmă se juca Silverling cu mingea de argint dar acum nu mai era nimeni acolo. Silverling dispăruse.
— Nu–mi vine să cred! zise Teddy. Apoi se întoarse înspre Starlein. N–ar fi trebuit să pleci când ţi– am spui să rămâi pe loc.
— Dar n–am plecat. Am stat chiar acolo. Teddy stătu un pic pe gânduri.
— Atunci trebuie să fi fost vorba de un alt coridor, zise el. Dar nu face nimic! O să–l găsesc eu din nou şi de data asta chiar că am să ţi–l aduc. Numai nu te clinti de aici, chiar dacă întârzii.
— Stai, oh, stai aşa! strigă Starlein.
Luă în mână unul din porumbeii ce o însoţeau şi i–l dădu lui Teddy.
— Uite, ia–l cu tine şi dacă nu mă mai găsiţi, dă–i–l lui Silverling şi spune–i că poate să–l păstreze.
— Aşa am să fac, zise Teddy şi luă porumbelul şi îl băgă în tunică, la piept unde i se cuibări liniştit.
Apoi se întoarse înapoi de unde venise, fără să se mai grăbească, pentru că acum era adâncit în gânduri. După ceva timp, când trecu pe un alt coridor, îl văzu pe Silverling jucându–se cu mingea lui de argint.
— Ai găsit–o? îl întrebă el curios.
— Da, am găsit–o şi ţi–a trimis un porumbel, care să fie numai al tău. Dar Silverling iată ce cred eu. Cred că singurul mod în care am putea s–o găsim amândoi ar fi să îi dăm drumul porumbelului şi să ne ţinem după el, pentru că el o să se întoarcă la ea.
— Dar n–am putea să ne ţinem după el, zise Silverling. Zboară aşa de repede, încât ar dispărea într–o clipită.

— Ştiu, zise Teddy, dar l–am putea lega cu ceva.
— Cu ce, întrebă Silverling.
Cei doi băieţei începură să se uite de jur împrejur, întrebându–se cu ce ar fi putut să–l lege.
Deodată Teddy bătu din palme, încât porumbelul de la pieptul lui tresări.
— O să–i legăm unul din capetele lanţului tău de aur, zise el tare.
Zis şi făcut. într–o clipită Silverling îşi desprinse lanţul de la gât. Era aşa de lung, încât şi–l răsucise de mai multe ori în jurul gâtului. Luară

uşurel porumbelul şi–i legară un capăt al lanţului de picior, apoi îi dădură drumul.

Porumbelul pluti în aer, deasupra lor apoi îşi luă zborul de–a lungul coridorului iar băieţii se ţinură după el.

Străbătură multe alte coridoare şi în cele din urmă ajunseră în locul unde îi aştepta Starlein.

— Oh, Starlein, exclamă Silverling. –Oh, Silverling, exclamă Starlein.

Se repeziră să se îmbrăţişeze şi se sărutară, în timp ce porumbeii albi zburau în jurul lor. Apoi şi– au mărturisit unul altuia cât de rău le părea că ajunseseră să se certe şi că nu şi–ar mai fi dorit să se mai întâmple vreodată apoi se sărutară din nou.

— Poţi purta tu lanţul de aur, Starlein, zise Silverling.

— Nu, nu! Tu trebuie să–l porţi, zise Starlein.

— A, ştiu ce o să facem, exclamă Silverling. O să i–l dăm acestui băiat, pentru că dacă n–ar fi fost el, nu ne–am fi regăsit.

— Oh, da, cum să nu, zise Starlein. Dar Teddy ridică braţul.

— Sst! şopti el. Nu auziţi?

Apoi ascultară toţi trei şi auziră mai dulce şi mai limpede ca oricând, glasul fântânii cântătoare din grădina minunată.

— E fântâna! exclamară Starlein şi Silverling, pe jumătate speriaţi.

Îl luară amândoi de câte o mână pe Teddy şi alergară împreună pe coridor şi la prima cotitură se treziră chiar în faţa uşii ce dădea în grădină.

Vântul adia printre crini, fructele din pomii fermecaţi străluceau de–ţi luau ochii în lumina soarelui iar fântâna, ah fântâna se oprise... pentru că cutiuţa muzicală căzuse pe jos. Teddy se uită în jur. în locul grădinii, se trezi în camera lui tapisată cu pânză înflorată de India. Ceasul ticăia, lemnele trosneau în cămin, el se afla iar în patul lui şi o auzi pe mama lui vorbind cu Hannah afară, pe hol, aşa că ştiu că se întorsese acasă.

Şi acesta e sfârşitul poveştii, zise Zâna Plăpumioară.

Capitolul 4. Circul fermecat

Teddy se afla încă în pat, însă doctorul spusese că nu peste multă vreme ar fi putut să stea la geam, pe scaunul mare cu rotile. Acum stătea sprijinit de perne şi se juca cu circul de hârtie pe care i– l adusese mama lui cu o zi înainte. Micuţa lui verişoară Harriett venise atunci la el să–şi petreacă după amiaza împreună şi decupaseră amândoi toate figurinele, clovnul, *jongleurul* cu inelele, doamna drăguţă călare pe calul alb şi partenerul ei, acrobatul călare pe murgul de culoarea cărbunelui şi pe toate celelalte.

În acea dimineaţă îşi pusese nişte cărţi groase sub plapumă şi o netezise bine. ca să se facă o suprafaţă cu totul plană şi se distra

aranjându–şi circul şi soldaţii, ce veniseră ca spectatori. Şi se amuza aşa de tare, încât mama lui îi spuse că ar fi vrut să se ducă până în camera de cusut, pentru a trage nişte tighele la maşină.

Când rămase singur, Teddy continuă să se joace nespus de fericit dar, în timp ce–şi alinia soldaţii doi câte doi, începu să se gândească din ce în ce mai tare la Zâna Plăpumioară şi minunatele ei poveşti. Cu o seară în urmă adormise în timp ce mama lui ii citea ceva tatălui lui (pentru că, de când se îmbolnăvise Teddy, îşi petreceau amândoi serile în camera lui) şi când se trezise, auzi cum vorbeau despre el. Ei nu au observat că se trezise, aşa că au continuat, să discute despre acelaşi lucru. Mama lui era cea care vorbea chiar în acel moment.

— E un copil aşa de ciudat, spunea ea. Acum de pildă e aşa de obsedat de Zâna asta Plăpumioară a lui şi de poveştile ei şi vorbeşte despre ea, ca şi cum ar exista cu adevărat. Habar n–am de unde i s–a năzărit aşa ceva. în niciuna din cărţile lui nu se află nimic de felul ăsta şi mi–am închipuit că i–oi fi povestit tu ceva despre ea.

— Nu. Eu nu i–am povestit nimic.

— Poate o fi fost Harriett atunci, zise mama lui.

Apoi observă că se trezise şi schimbă vorba. Teddy ar fi vrut ca mama lui s–o fi putut vedea pe zână şi atunci s–ar fi convins ea că era o zână adevărată şi nicidecum vreo închipuire de–a lui.

S–o roage el pe zână, când o s–o revadă, s–o ia şi pe mama lui cu ei, într–una din poveşti. Se gândea aşa de tare la zână încât nu–l surprinse deloc s–o audă de dincolo de movilita făcută de genunchii lui în plapumă.

— Oh, Doamne, ce e cel mai rău e că nici n–ajung bine sus, că imediat trebuie să cobor la loc:.

— Tu erai, Zână Plăpumioară! zise Teddy.

— Da eu sunt, zise zâna. Ajung imediat la tine.

Şi îşi făcu apariţia într–o clipită deasupra movilitei făcute de plăpumioară şi se aşeză să–și mai tragă sufletul.

— Doamne, Doamne, dar e o colină teribil de abruptă!

— Zână dragă, zise Teddy. Aş vrea să te rog ceva. O cunoşti pe mama?

— Mda, zise zâna. Ştiu cine e.

— Ei bine, tocmai s–a dus până în camera de cusut şi aş vrea să ştiu dacă n–ar fi posibil s–o iau şi pe ea cu noi într–unui din pătratele cu poveşti.

— Vai de mine şi de mine! în nici un caz! zise zâna. Ai uitat ce ţi–am spus când am venit prima oară la tine?

— Ce mi–ai zis?

— Ţi–am zis că mă duc în vizită doar la băieţei şi fetiţe, nu la oameni mari. Ei n–ar crede în mine. –Ba mama ar crede, zise Teddy. Ea se

joacă cu mine, îi plac cărţile mele şi eu îi povestesc absolut totul despre tine.

— Nu, nu! strigă zâna. Nici nu mă gândesc! Mă bucur să te iau pe tine în poveştile mele, dar dacă nu vrei să mergi de unul singur... Şi începu să–şi adune catrafusele, ridicându–se, ca şi cum ar fi fost pe picior de plecare.

— Ba vreau, vreau cum să nu vreau, strigă Teddy. Te rog nu pleca!

— Bine, n–am să plec, dacă ţii cu tot dinadinsul să–ţi mai arăt încă o poveste., zise zâna aşezându– se la loc. Ai ales vreun pătrat?

— Încă nu, zise Teddy. Se uită la toate pătratele şi, în cele din urmă, îl alese pe cel cu negru şi alb, acolo unde îşi aşezase circul de hârtie.

— Foarte bine, zise zâna. Acum am să încep să număr. Teddy îşi fixă privirea asupra pătratului, iar ea începu numărătoarea. Încet–încet băiatul începu să aibă impresia că mătasea albă a pătratului ar fi fost un cer înnorat şi înaintea lui se întindea o dungă albă, iar în depărtare era ceva ce semăna cu nişte pătrăţele negre, dar nu ştia exact ce era.

— Patruzeci şi nouă, zise zâna.

Când Teddy se uită în jur, văzu cum el şi zâna mergeau pe un drum alb, prăfuit şi zâna arăta exact ca o bătrânică oarecare, numai că–i jucau ochii din spatele ochelarilor. în faţa lor se întindea un oraş cu acoperişuri şi turle negre. în depărtare se auzea sunetul unor tobe şi un zgomot difuz, ca şi cum o mulţime mare de oameni ar fi strigat foarte tare.

— Ce fac ei acolo? întrebă Teddy, iuţind puţin pasul. E cumva o paradă?

— Nu, zise zâna. Nu–i nici o paradă. E o mare serbare populară şi de–asta te–am adus aici. Dar am obosit şi mi s–a făcut foame, pentru că am bătut cale lungă până aici, aşa că hai să ne aşezăm un pic pe marginea drumului şi–n timp ce ne mai odihnim puţin, o să–ţi povestesc ce se întâmplă şi ce legătură are asta cu noi.

Teddy era cât se poate de curios aşa că el şi zâna se aşezară amândoi pe iarba moale de pe marginea drumului, având cerul ceţos deasupra. Zâna scoase din buzunar o bucată de pâine şi nişte brânză. O rupse în două şi–i dădu lui Teddy jumătate. Lui i se păru că nu mai mâncase nicicând ceva aşa de bun. Pentru că, aşa cum spusese zâna, le era o foame de lup la amândoi Şi după ce mâncară tot, până la ultima firimitură şi zâna–şi scutură bine poalele rochiei, începu să–i povestească despre regele Ţării întunecate şi prinţesa Aurelia. Vântul adia uşor.

— Departe, foarte departe, undeva spre miazăzi, acolo unde ceru–i mai pal şi mai senin, începu zâna...trăieşte un rege căruia i se spune Regele BarbăAlbă, pentru că are o barbă albă ca zăpada. El avea o singură fiică, pe nume Aurelia, o fată pe cât de frumoasă, pe atât de bună. Din acest motiv veneau acolo prinţi de peste mări şi ţări să–i

ceară mâna domniţei. Şi printre pretendenţi s–a numărat şi Regele Ţării de Miazănoapte, care era cel mai bogat şi mai puternic dintre toţi. Prinţesa Aurelia însă nu avu nimic să–i spună, pentru că el era pe cât de bogat pe atâta de rău. Şi în cele din urmă el îşi aduse întreaga armată şi luptă împotriva Regelui BarbăAlbă, îi cuceri regatul şi o luă captivă pe prinţesa Aurelia.

În ţara acestui rege există o mulţime de lucruri de tot hazul, numai că prinţesa Aurelia stă şi plânge tot timpul şi regele nu e în stare deloc s–o facă să zâmbească. Cu cât mai mult se străduieşte el să–i facă pe plac, cu atât mai tare plânge ea. Dar e aşa de frumoasă, încât regele nu i–ar refuza absolut nimic, în afară de şansa de a se reîntoarce acasă la tatăl ei, se înţelege.

— Mi–ar plăcea s–o văd pe prinţesă, zise Teddy.

— Păi asta o să şi faci, îi răspunse zâna, pentru că tu acum eşti un vestit magician şi ai venit aici să faci ceea ce nimeni pe lume înafară de tine n–ar mai avea curajul să facă. Ai venit s–o salvezi pe prinţesa Aurelia şi s–o duci înapoi la ea acasă.

— Vrei să spui că sunt chiar un magician în came şi oase? întrebă Teddy.

— Sigur, zise zâna. Nu vezi că eşti îmbrăcat în costum de magician? Iar acolo în iarbă, lângă tine, se află cutia ta magică. Uite!

Şi zicând acestea, zâna scoase de sub mantia ei o oglindă din oţel şlefuit şi i–o întinse lui Teddy, iar lui îi fu nespus de greu să se recunoască, uitându–se–n ea.

Era îmbrăcat într–o robă neagră, cu o scufie tivită în chip ciudat cu caractere albe şi ţinea o baghetă albă de magician în mână. Lângă el în iarbă se afla cutia lui magică, cu ferecătură de metal.

După ce se uită o vreme în oglindă, zâna i–o luă şi–o ascunse iar sub mantia ei.

— Acum haide, zise ea.E vremea să pornim din nou la drum.

— Dar ce e în cutie? întrebă Teddy, în timp ce şi–o lua de jos şi o urma pe zâna, care pornise deja înspre oraş.

— Nu–ţi aduci aminte? zise zâna. E circul tău.

— A, da, acum îmi aduc aminte, zise Teddy.

După o vreme el şi zâna ajunseră în oraş şi acolo pe străzi, pretutindeni, se aflau oameni care râdeau, dansau şi petreceau şi la toate casele erau aninate steaguri în alb şi negru. Negru pentru Regele Ţării de la Miazănoapte şi alb pentru prinţesa Aurelia. Peste tot pe unde treceau, lumea le făcea loc şi se şoptea:

— Uite, acesta e marele magician, care a venit să–şi demonstreze măiestria înaintea prinţesei Aurelia.

În cele din urmă ajunseră într–o piaţă mare, unde era o mulţime şi mai mare de oameni.

Pe o platformă înaltă, acoperită cu o draperie de argint spre care duceau nişte trepte, se aflau două tronuri. Pe unul din ele stătea un bărbat înalt, cu înfăţişare aprigă, înveşmântat în catifea neagră şi cu o coroană pe cap, tăiată dintr–un singur diamant mare, negru. Iar pe celălalt stătea o tânără prinţesă, palidă la faţă, dar frumoasă ca o floare de crin. Ea era îmbrăcată în alb strălucitor. Mâinile–i erau strânse în poală şi chipu–i era nespus; de trist. Pe treptele ce duceau la această platformă stăteau doi crainici, îmbrăcaţi în alb şi negru cu trompete în mâini şi de jur împrejur erau aliniaţi soldaţi, doi câte doi. Lui Teddy îi aduseră aminte de soldaţii lui de jucărie, numai că cei de aici erau în mărime naturală, şi în loc să fie vopsiţi în roşu ca ai lui, erau de culoare neagră.

De îndată ce Teddy şi Zâna Plăpumioară îşi făcură apariţia în această piaţă, cei doi crainici suflară răsunător în trompete şi veniră jos să–i întâmpine.

— Faceţi loc, faceţi loc pentm marele magician! strigau ei şi–i escortară pe el şi pe zână, prin mulţime, până în capul scărilor.

Regele Ţării de Miazănoapte îl jintui cu privirea, cu ochii lui negri şi tăioşi, încât lui Teddy i se făcu frică.

— Tu eşti marele magician? îl între bă regele.

— Da, eu sunt, zise Teddy, înclinându–se.

— Atunci arată–ne şi nouă un pic din ceea ce eşti în stare şi pentru care ţi s–a dus vestea, zise regele. Şi dacă vei fi în stare s–o faci pe prinţesa sa zâmbească, o să primeşti de la mine orice ai să–ţi doreşti, fie chiar şi jumătate din împărăţia mea.

Teddy se înclină din nou, apoi îşi puse jos cutia fermecată şi scoţând de la cingătoare o cheie de fier, o deschise şi–i ridică capacul. înăuntru se afla circul său de hârtie, exact aşa cum îl decupaseră el şi cu Hamett, acrobatul şi doamna cea frumoasă, clovnul, jonglerul... şi toţi ceilalţi

Cu bagheta–i magică Teddy trasă un cerc pe pământ şi apoi, în timp ce toată lumea era cu ochii aţintiţi la ceea ce făcea el, îi scoase pe toţi din cutie şi–i aşeză în cercul trasat. Apoi îşi agită bagheta magică deasupra lor şi strigă –Abracadabra!

Toată lumea înălţă capul să vadă mai bine, iar regele însuşi se ridică în picioare, numai că nu se întâmplă nimic.

— Abracadabra! strigă Teddy din nou.

Tot nimic nu se întâmplă. Se uită în jur la mulţimea de oameni, la soldaţii cu privirea încruntată şi la rege şi simţi că i se înmoaie picioarele.

— Abracadabra! strigă el pentru a treia oară, lovind pământul cu bagheta–i magică.

Atunci se petrecu o minune. Cercul pe care–I trasase el cu bagheta începu să se mărească, exact la fel cum se întâmplă cu cercurile ce

apar după ce arunci o piatră în apă. Acum se transformase într– o adevărată arenă de circ, iar circul lui de hârtie se transformase într–unui adevărat. Clovnul mergea de colo colo, cu mâinile în buzunare, făcând giumbuşlucuri. *Jongleurul* îi trase o scatoalcă. Caii erau unul alb ca laptele şi celălalt negru ca smoala şi mergeau la galop, în ritmul muzicii şi toată lumea aplauda de mama focului.

Minunant, minunat! exclamă şi regele.

Era însă ceva şi mai minunat de atât. în timp ce calul negru galopa de jur împrejur, Teddy se duse repede la el şi sări în spatele lui, uşor ca o pană şi călări, cu roba–i neagră, tivită cu caractere albe, fluturându–i în aer. Apoi din mers, îşi descheie mantia şi o scoase de pe el, rămânând îmbrăcat în alb şi argintiu, iar bagheta–i magică se transformase într–o cravaşa mică de argint.

Apoi făcu o săritură în aer, un salt mortal, se aşeză la loc pe cal, în timp ce muzica cânta din ce în ce mai tare.

Teddy făcu turul arenei, călărind când cu spatele, când cu faţa, când ridicat, când stând într–un singur picior, când cu picioarele în aer, sprijinindu–se–n mâini. Apoi sări–n sus şi trase un fluierat răsunător. La acel semnal, îşi făcu apariţia în ring calul alb ce galopa în acelaşi pas cu cel negru iar

Teddy călărea ridicat, cu câte un picior pus pe fiecare din ei. Călărea din ce în ce mai repede, strigând *hopla!* şi chiar şi regele îl aplaudă. Făcu turul arenei de două ori şi a treia oară îşi ridică cravaşa–i micuţă în aer şi strigă *sus! sus!*

La aceste cuvinte, armăsarii lui săriră din ring şi urcară treptele până pe podiumul unde se aflau regele şi prinţesa. Acolo Teddy o prinse pe prinţesa Aurelia de mână şi–i zise:

— Am venit să te salvez!

Şi până să apuce regele să spună ceva sau să facă vreo mişcare, el o săltă pe prinţesă în şaua calului alb, şi plecară în goană de acolo.

Atunci regele se ridică în picioare strigând:

— Opriţi–i!

Soldaţii stăteau nemişcaţi, dar la strigătul regelui porniră în urmărirea fugarilor, numai că Teddy îşi ridică–n aer *cravaşa*

— *Abracadabra! Dibidibidiii! Ce aţi fost mai înainte, Tot asta veţi fi!*

La aceste cuvinte soldaţii se transformară în soldaţi de jucărie şi arătau ca... erau ei oare chiar soldăţeii lui de lemn? Şi prinţesa! Nu era ea oare păpuşa pe care o uitase Harriett cu o seară înainte la el şi pe care el şi–o pusese lângă genunchi, ca să urmărească spectacolul? Iar străzile erau numai de mătase în alb și negru?

*

Iată–l înapoi în camera lui, cu soldăţeii lui de lemn şi circul de hârtie. Iată şi pătrăţelul de mătase cu cartea aflată sub el şi Zâna Plăpumioară stând pe genunchii lui.

— Oh, zână, exclamă Teddy, dar ce s–a întâmplat cu noi? Am fugit de acolo? Dar n–aş fi vrut să plecăm din poveste aşa de curând!

— Sigur că ai scăpat de acolo, îi zise zâna. Cum să mai poată regele să te oprească, după ce i–ai prefăcut soldaţii în soldaţi de lemn?

— Şi cu tine ce s–a întâmplat? întrebă Teddy.

— A, am luat scufia clovnului, zise zâna pentru că era fermecată şi puteam să–mi îndeplinesc orice dorinţă şi am ajuns înaintea ta şi a prinţesei la curtea regelui BarbăAlbă.

Teddy se gândi o clipă apoi trase un oftat adânc.

— Ce mi–ar fi plăcut să fi avut un cal adevărat de circ, spuse el. Să fi putut călări de jur împrejur şi să se uite toată lumea la mine şi să mă aclame. Dar prinţesa ce a zis când a văzut că am salvat–o? –Ah! Nu cumva e mama ta pe hol? Trebuie să plec. Bietele mele oase! Ditamai dealul trebuie să tot urc şi să tot cobor! Oh, doamne, doamne!

Capitolul 5. La capătul Polului Nord

— Au răsărit brânduşele–n grădină, zise mama lui Teddy, care stătea şi se uita afară pe fereastră. Ia ascultă numai mierla aceea! Mă simt de parcă a şi venit primăvara atunci când aud mierlele cântând.

Teddy era încă în pat. Uneori i se părea că stătuse toată viaţa lui în camera tapisată cu pânză de India, sub plapuma matlasată şi că un alt băiat cu numele lui, se ducea la şcoală şi chiuia şi se juca cu băieţii pe stradă.

— Mi–ar plăcea să pot ieşi şi eu afară aşa cum era înainte, zise el.

— Şi mie, îi zise mama lui. Dar nu–i nimic dragul meu. Doctorul spune că nu peste mult timp o să poţi ieşi din nou, iar în după amiaza asta o să ne jucăm noi vreun joc drăguţ, pe care să–l poţi juca din pat. Ce ai vrea mai mult?

Dar înainte să apuce Teddy să răspundă, ea adăugă:

— Oh, doamne! Iată că vine încoace mătuşa Măria. Mătuşa Măria locuia la capătul celălalt al satului şi venea de regulă odată la doua săptămâni să–şi petreacă după amiaza cu mama lui Teddy. Îşi aducea întotdeauna ceva de tricotat în geantă şi îşi mai aducea şi o bonetă albă, pe care şi–o punea în faţa oglinzii, după ce şi–o scotea pe cea cu care venise.

Lui Teddy îi plăcea s–o vadă venind la ei, îşi mişca aşa de repede andrelele şi–i mai spunea şi poezii pe deasupra:

A era un arcaş
ce trăgea în bietele broaşte
B era un măcelar

Cu un dulău
Căruia–i plăcea să tot caşte

Şi când se plictisea să stea cu ea şi cu mama lui, putea să se ducă afară să se joace. Numai că de această dată era cu totul diferit de cum fusese până atunci. Se simţea încă slăbit după boală şi după ce ea–i spuse toate poeziile pe care le ştia, se plictisi s–o tot audă vorbind de soţia vărului George şi de reumatismul doamnei Appleby.

Mama lui observă că devenise agitat şi că se îmbujorase la faţă, aşa că o rugă pe mătuşa Măria să se ducă în camera ei să–i arate nişte pânză pe care tocmai o cumpărase.

După ce plecară ele, Teddy stătu o vreme bucurându–se de liniştea din cameră, dar apoi i se păru că era totuşi prea multă linişte, iar ceasul ticăia aşa de tare şi de ciudat. Tare i–ar mai fi plăcut lui ca mătuşa Măria să plece şi să se întoarcă mama lui la el. Se simţea aşa de singur şi se plictisise de cărţile lui.

Stătea întins pe spate şi îşi ridică genunchii, apoi dincolo de ei nu mai putu zări decât partea de sus a ferestrei, vârfurile pinilor şi cerul încă albastru de afară.

— Oh doamne, doamne! zise Zâna Plăpumioară chiar din spatele movilitei făcute de genunchii lui. Parcă azi e mai abruptă ca niciodată. O să mai ajung vreodată sus în vârf?

După un minut îi zări făptura–i micuţă stând pe genunchii lui, ca o figură întunecată şi cu toiagul din mână precum o linie fină, neagră.

— Oh, dragă Zână Plăpumioară! exclamă Teddy. Poveştile tale nu mă plictisesc aşa cum mă plictisesc cele ale mătuşii Măria.

Zâna dădu din cap.

— Credeam că poveştile ei sunt dintre cele mai plăcute, zise ea.

— Sunt ele aşa, dar îmi plac mai mult când nu–s bolnav iar ale tale–mi plac mai mult când sunt. Pe lângă asta, pe ale ei doar le aud, pe când pe ale tale le pot vedea. Zâna zâmbi.

— Ei bine, atunci, de data asta ce pătrat ai să alegi? zise ea.

— Cred că mi–ar plăcea acela, zise Teddy, arătând înspre un pătrat bordat cu dantelă ce făcea ape ape, având nuanţe de la alb la verde marin.

— A asta–i o poveste cam lungă, zise zâna.

— Oh, te rog, arată–mi–o! o imploră Teddy.

— Bine, zise zâna. Uită–te la el în timp ce am să număr. Apoi începu să numere şi o auzi ţinând–o tot aşa până ajunse la patruzeci şi nouă.

*

Teddy plutea pe un bloc de gheaţă, pe uriaşa mare de smarald de la Pol. Zâna Plăpumioară era şi ea cu el, şi de jur împrejurul lor erau blocuri mari de gheaţă plutitoare. Aerul era rece, însă lui Teddy– i

plăcea cu atât mai mult din cauza asta, pentru că de această dată el era un spiriduş al gheţii. Era îmbrăcat din cap până–n picioare, într–un costum ce strălucea şi sclipea ca şi cum ar fi fost ţesut din fire de gheaţă, iar la cingătoare avea un cuţit ce strălucea ca un ţurţure de gheaţă. Ceva continua să i se bălăngăne şi să–l gâdile pe frunte şi când dădu cu mâna să vadă ce era, realiză că era moţul de la scufia lui lungă.

Tot mergând aşa, zăreau din când în când câte o morsă cu nişte colţi mari, ce stătea pe câte un bloc de gheaţă sau vreo focă cu ochi blânzi. La un moment dat apărură nişte creaturi mici şi ciudate, ce semănau cu piticii, cu ochi bulbucaţi şi păr buclat şi se prinseră de blocul lor de gheaţă, strâmbându– se la Teddy. Dar de îndată ce o văzură pe Zâna plăpumioară se speriară şi scoţând nişte strigăte ciudate, s–au făcut nevăzuţi.

— Ce erau fiinţele acelea? întrebă Teddy.

— Erau spiriduşii răi ai mării, zise zâna. Sunt nişte creaturi tare obraznice şi nesuferite. Ce mi–ar plăcea să–i fac pe toţi pachet şi să–i trimit la Polul Nord, de–aş putea.

— A, uite, uită–te acolo la ursuleţii aceia care se joacă, zise Teddy.

Ajunseseră aproape de ţărm şi pe un bloc de gheaţă erau trei urşi albi ce se jucau, ca nişte copii mici şi dolofani. Se urcau pe un deluşor de gheaţă şi îşi dădeau drumul de acolo la vale. De îndată ce– i văzură pe Teddy şi pe zână, începură să strige:

— Tata! Tata! Vino să vezi nişte fiinţe caraghioase care au venit la ţărm pe un bloc de gheaţă!

Într–o clipă, de dincolo de: deluşorul acela de gheaţă îşi făcu apariţia un urs mare, alb., care venea în fuga mare să vadă ce se întâmpla. Veni până aproape de Teddy mormăind în legea lui:

— *Mor! Mor!* Cine sunteţi voi de–aţi venit să–mi speriaţi copilaşii?

Dar văzând–o pe zână se ruşina şi zise:

— Scuzaţi–mă. Nu ştiam că e un prieten de–al dumneavoastră.

— Da, e un prieten de–al meu, zise atunci Zâna Plăpumioară. L–am adus să stea o vreme aici. O să ai grijă de el?

— Sigur că da, zise ursul. O să doarmă sub acelaşi acoperiş cu noi şi, dacă o să vrea, o să şi mănânce cu noi. Şi am să am grijă de el, ca şi de proprii mei pui.

— Foarte bine, zise zâna. Nu uita ce mi–ai spus. Apoi întorcându–se spre Teddy, îi zise să coboare pe ţărm.

— Dar nu vii şi tu? o întrebă Teddy.

— Nu, zise zâna. Eu nu pot să vin. Dar ursul o să aibă grijă de tine.

Aşa că Teddy coborî pe ţărm, iar zâna împinse blocul de gheaţă plutitor şi, făcându–i cu mâna, plecă spre larg. Ursul cel bătrân stătu să se uite la ea, până ce dispăru la orizont, apoi se întoarse spre Teddy.

— Acum, spiriduşule, urcă–te la mine–n spate şi am să te duc la baba mea. Ea o să–ţi poarte de grijă, atâta timp cât o să vrea Zâna Plăpumioară să te lase aici.

Cei trei pui de urs dispăruseră, dar după ce ursul cel bătrân îl luă în spinare, îi văzu stând împreună cu mama lor la intrarea în peştera ce le servea drept bârlog. Unul din ei se lingea pe lăbuţe, iar ceilalţi doi turuiau cât îi ţinea gura. Ursoaica cea bătrână părea îngrijorată.

— Ce aud de la Bondocei şi Lăţilungilă, zise ea. Ce porţi în spate?

— Un spiriduş al gheţii, mormăi ursul cel bătrân. Zâna Plăpumioară vrea să avem grijă de el o vreme.

Nu te superi, nu–i aşa, draga mea?

— Oh, oh! Nu mă supăr eu, dar ce o să–i dăm să mănânce şi cum o să avem grijă de el?

— A, la fel ca şi de puii noştri, aşa cred, zise ursul cel bătrân. Apoi întorcându–se spre Teddy îi zise: mănânci came, nu–i aşa?

— Da, domnule, răspunse Teddy timid.

— Atunci e în regulă, spuse ursul. Hei, băieţi, li se adresă el puilor săi, ia luaţi–l şi pe spiriduşul ăsta mic să se joace cu voi!

Doi dintre ursuleţi, Grăsunica (cea care se lingea pe lăbuţe) şi Bondocei erau încântaţi să aibă un nou tovarăş de joacă şi–i ziseră că puteau merge să se dea pe derdeluş, dar cel de al treilea, Lăţilungilă, mormăia şi mârâia de zor, nemulţumit.

— Încă unul la masă, care să ne mănânce nouă mâncarea, zise el. De parcă n–am fi fost şi aşa destui. Dar se duse şi el cu ceilalţi să se dea pe derdeluş. După o vreme, zise:

— Ştiu un derdeluş mult mai bun ca ăsta. E puţin mai încolo. Haideţi să vi–l arăt.

— A, cred că acolo am putea da şi peste nişte spiriduşi răi ai gheţii, din ăia nesuferiţi, nu?

— E, mie nu mi–e frică de ei, zise Lăţilungilă. Derdeluşul acela e mult mai bun ca ăsta. Haideţi.

Aşa că cei trei ursuleţi împreună cu Teddy se duseră într–acolo. Şi era într–adevăr unul **mai** mare şi mai alunecos ca primul. Dacă te dădeai pe el, aproape că ajungeai până la ţărm.

Se dădură de câteva ori pe gheaţă, când Bondocei strigă la un moment dat:

— Oh, ia uite! Nişte spiriduşi răi ai mării se strâmbă la mine!

Şi chiar aşa era. Acele făpturi micuţe, cenuşii, cu nişte guri ca de peşte, se strâmbau în toate felurile şi, apoi începură să cânte:

Pui de urs! Pui de urs!
Ia uite la ei, ce mai labe !
Ce mai blană, ce urechi şi ce bot!
Morsa cea mare o să vină şi–o să–i pape de tot!

Şi pe noi n–o să ne doară nici măcar în cot!

Bondocei mormăi la ei, deşi era şi el speriat, dar Grăsunica începu să plângă. Chiar atunci, unul dintre omuleţi aruncă cu o bucată de gheaţă în ei şi–o lovi pe Grăsunica peste lăbuţe. Era aşa de rotofeie, încât se rostogoli de nu se mai putea opri. Bondocei veni la ea şi, după ce–o văzu că se ridică, au luat–o la fugă spre casă, cât îi ţineau picioarele, urmaţi de Lăţilungilă şi de Teddy.

În timp ce alergau, Teddy observă că Lăţilungilă tremura tot şi, la început, se gândi că tremura de frică, dar mai apoi văzu că se prăpădea de râs.

— De ce râzi, îl întrebă el, dar nu primi nici un răspuns. Ursuleţul mârâi la el şi–i arătă colţii. Când ajunseră acasă, mama lor îi certă, auzind că se duseseră aşa de aproape de apă, şi le zise că era vremea de culcare. Tata Urs urma să se ducă la vânătoare a doua zi şi să–i ia şi pe ursuleţi cu el, aşa că trebuiau să se odihnească bine. Mama Ursoaică le dădu, fiecăruia din ei, câte o porţie de came de focă apoi se duse în peştera unde stăteau.

— Oh, Grăsunico, zise Lăţilungilă, ia uită–te în spate, nu vezi cumva vreun spiriduş al mării?

Grăsunica întoarse capul şi se uită, dar nu era nimic. Când, ce să vezi, Lăţilungilă îi furase bucata ei de came. Atunci Grăsunica începu să urle:

— Aau, Lăţilungilă mi–a furat carnea! Chiar aşa a făcut, au!

Mama ursoaică şi tata urs veniră în grabă.

— Pui obraznic, îi zise mama ursoaică lui Lăţilungilă şi dădu să–l tragă de ureche. însă el se strecură, iute ca o zvârlugă, în spatele lui Bondocei, şi mama ursoaică îl trase pe el de ureche, în loc să–l tragă pe Lățilungilă.

Aşa că acum Bondocei se puse şi el pe urlat, cât îi ţineau puterile, ţinându–i isonul Grăsunicii.

— Au! Auu! urla el.

— Ei, gata, nu mai plângeţi. O să vă dau la amândoi câte o bucată de came în plus, le zise mama ursoaică.

Aşa că ei încetară să mai plângă şi mâncară cu poftă. Apoi se duseră la culcare şi adormiră pe loc. Teddy însă nu putu să adoarmă. Se uita în tavan şi se gândea cât de ciudat era că se afla acolo. Tocmai atunci o auzi pe mama ursoaică zicând:

— Eşti treaz, tată urs?

— Da sunt, îi răspunse ursul. Ce vrei? Ursoaica oftă.

— Nu ştiu ce se întâmplă, zise ea, dar aşa un pui ca Lățilungilă eu n–am mai văzut până acum. E tare obraznic şi răutăcios din cale afară, de–i face să plângă pe fratele şi pe sora lui tot timpul.

— Ar trebui să–i mai tragi câte o labă, zise ursul.
— Asta ar fi bine, zise ursoaica. Dar de fiecare dată când încerc să–l mai altoiesc, se strecoară cu atâta iuţeală şi îi împinge pe fraţii lui în faţă şi–n loc să–l lovesc pe el, îi lovesc pe ei. Aşa l–am tras acum de ureche pe Bondocei, din greşeală, în loc să–l trag pe el.
Ursul mormăi şi apoi tăcură ceva vreme, dar ursoaica reîncepu să vorbească, încet de tot.
— Ştii, tată urs, uneori mă întreb dacă Lăţilungilă e cu adevărat puiul meu. Dar cum nici să număr nu mă prea pricep, n–am cum să aflu. Dacă ar fi fost doar un ursuleţ şi o *ursulică*, ar mai fi fost ce ar mai fi fost., dar aşa.
— Păi, cred că nu–i aşa greu, zise ursul. Hai să vedem, unu e Bondocei, una e Grăsunica şi mai e şi Bondocei. Şi acum cât fac cu totul?
— Oh, dragă! zise ursoaica. Nu mă mai întreba. Deja simt cum mi se învârte capul.

— Atunci mai bine culcă–te, draga mea, zise el. Altminteri o să te doară aşa de tare capul mâine, pentru că gândeşti prea mult.
— Da, zise ursoaica, oftând. Aşa e. Chiar cred că gândesc prea mult, dar n–am ce face. Aşa eram de mică. Aşa–s eu făcută. Noapte bună.
— Noapte bună, zise ursul şi se culcară amândoi. Numai Teddy nu putea să adoarmă. Bondocei se tot înghesuia în el şi–i sforăia la ureche. Teddy îl împinse el o dată sau de două ori, dar nu–i folosi la nimic. La un moment dat îi trase un ghiont, încât ursuleţul încetă să mai sforăie, dar după un timp o luă de la capăt.
Teddy realiză că nu era numai el singurul treaz. Lăţilungilă, care dormea lângă Grăsunica, începu să se foiască şi apoi se ridică în capul oaselor. Se uită la ceilalţi, care dormeau şi apoi se duse tiptil până la gura peşterii. Ursoaica mormăi mai tare–n somn, la un moment dat şi atunci Lăţilungilă rămase nemişcat, trăgând cu urechea, dar ea nu se trezi.
Teddy se întreba ce avea de gând Lăţilungilă să facă, aşa că atunci când îl văzu ieşind afară, se strecură tiptil după el, curios. îl văzu îndepărtându–se încet şi se ţinu cât putu după el. O ţinu tot aşa până ce ajunse aproape de el şi atunci văzu că puiul de urs se oprise lângă un pârâiaş cu apă şi se uitase înapoi, să se asigure că nu era urmărit. Nu–l văzu pe Teddy, pentru că el se ascunsese iute după un bloc de gheaţă.
Lăţilungilă se întoarse cu spatele şi trase un strigăt ascuţit, ce părea a fi un semnal. Trase o clipă cu urechea, dar era linişte deplină. Se auzea doar gheaţa unduindu–se şi pârâind şi scârţâind, în depărtare. Mai trase un strigăt şi de data aceasta primi drept răspuns un alt strigăt. Şi încă unul, apoi încă unul. Lăţilungilă se ridică şi începu să

dea din labă. Şi Teddy observă că apa era plină de spiriduşi ai mării, cel puţin vreo zece sau doisprezece.

Înotară până la locul unde se afla Lăţilungilă şi ieşind din apă, îl salutară în felul lor, ţopăind şi dându–se pe gheaţă în jurul lui, trăgându–l de blăniţă şi de gheruţe. Acum că Teddy îi vedea mai de aproape, văzu că erau îngrozitor de urâţi, cu ochi bulbucaţi şi piele aspră, ca şi cum ar fi avut solzi de peşte. Stăteau toţi pe marginea gheţii şi din când în când câte unul din ei se scufunda în apă şi apoi venea înapoi, ud tot şi lucind, şi se aşeza iar pe gheaţă, în rând cu ceilalţi. Vorbeau toţi deodată şi aveau nişte voci aşa de răguşite de–ţi zgâriau urechile, încât Teddy nici nu înţelese ce ziceau la început. în cele din urmă înţelese că–l întrebau pe Lăţilungilă despre el, de unde şi cum venise acolo. –O să vă spun cum a venit, zise Lăţilungilă şi toţi spiriduşii se opriră să–l asculte. Lăţilungilă tăcu şi el o clipă, apoi zise încet şi grav: Zâna Plăpumioară l–a adus.

Spiriduşii traseră un strigăt strident, câţiva dintre ei se scufundară în apă şi nu–şi mai făcură apariţia timp de câteva clipe. Şi când reapărură, feţele lor erau încreţite de îngrijorare.

Se urcară iar pe gheaţă şi statură aşa, uitându–se–n gol, fără să zică nimic. Apoi unul din ei spuse cu un glas tremurat:

— Dar n–am făcut mai nimic, doar i–am speriat un pic pe ceilalţi pui de urs.

— Dar atunci când aţi lovit–o pe *ursulica* cea grăsună cu o bucată de gheaţă, de aţi dat–o jos, atunci ce–a fost? întrebă Lăţilungilă, în bătaie de joc.

— Scritchy a făcut asta, au strigat ei în cor. Nu noi. Scritchy a făcut–o.

Spiriduşul cu acest nume şi care nu scosese o vorbă, tăcu mâlc în continuare. Se uită la ceilalţi lung cu ochii lui bulbucaţi şi apoi se aruncă în apă şi dispăru pentru totdeauna. Toţi ceilalţi se uitară după el, fără să spună nimic. Apoi unul din ei zise cuprins de teamă:

— E rău de tine, Lăţilungilă, nu–i aşa? Numai gândeşte–te un pic ce ai făcut.

— Puah, ce–mi pasă mie, zise Lăţilungilă, prefăcându–se că nu–i era teamă. O s–o dreg eu.

— Cum? îl întrebară spiriduşii în cor.

— Atunci ascultaţi aici, zise Lăţilungilă. Mâine ursul şi ursoaica se duc la vânătoare şi noi, puii, o să–i însoţim. Cred că spiriduşul ăsta adus de zână o să meargă şi el cu noi şi când o să ne oprim să ne odihnim, o să–l fac să ne îndepărtăm de ceilalţi şi o să–l aduc pe malul apei. Voi să veniţi pe sub gheaţă şi să spargeţi bucata pe care o să stea el şi apoi să–l duceţi departe de tot, până spre Sud, până se topeşte.

— Da, da, chiar aşa o să facem, strigară spiriduşii, sărind şi ţipând. Apoi se întoarseră înspre urs. Haide să ne jucăm un pic în apă înainte să te întorci acasă.

— Bine, zise Lăţilungilă, şi îşi scoase blana de urs, de parcă ar fi fost o haină, şi iată că, de fapt, el nu era nimic altceva decât un spiriduş rău al mării, care se îmbrăcase în blana aceea, dându–se drept un pui de urs.

Şi se scufundă în apă împreună cu ceilalţi şi începură să se stropească cu apă şi să chiuie şi să se tragă unul pe altul, până ce se îndepărtară binişor.

— Nu prea cred eu c–ai să mă duci tu de nas pe mine, îşi zise Teddy.

Se furişă încet până acolo unde se afla blana de urs pe gheaţă şi luându–şi cuţitaşul, tăie o fâşie lungă de pe spatele ei. Şi apoi plecă repede de acolo, înainte să se întoarcă spiriduşii şi se duse la peştera urşilor şi târându–se înăuntru, se întinse la loc între puii care dormeau.

Ursuleţii începuseră deja să se foiască şi Mama ursoaică căsca şi se întindea, când se întoarse Lăţilungilă şi se strecură înăuntru.

— Ei, dar unde mi–ai fost, zise ursoaica.

— N–am fost nicăieri, zise Lăţilungilă. Mi s–a părut că am auzit un leu de mare mugind şi m–am dus până afară să văd.

— Ei, acum nu mai are nici un rost să te culci la loc, zise ursul cel bătrân, pentru că azi avem de făcut un drum lung şi e vremea să pornim chiar acum.

Zicând acestea, ieşi încet din peşteră, urmat de ursoaică şi se uită în jur. Ieşiră şi puii, clipind, somnoroşi încă.

— Oh, mamă, zise atunci Bondocei. Ia uită–te la spatele lui Lăţilungilă!

— Dar ce–i cu el? întrebă ursoaica,

— Nu–i nimic, mormăi Lăţilungilă, întorcându–şi capul şi încercând să vadă.

— Ba da, ia uite acolo! zise Grăsunica. Blana lui Lățilungilă e tăiată la spate!

— Vai vai, dar ce–i asta, zise Tata urs. Se duse încet şi se uită la spinarea lui Lăţilungilă şi apoi fără să spună o vorbă începu să rupă şi să tragă de blana de urs, până ce i–o dădu jos pe toată şi spiriduşul apăru aşa cum era el, tremurând tot de frică şi clipind la ei, cu gura deschisă ca un peşte.

— Oh, doamne, doamne! exclamă şi Mama ursoaică, făcându–se mai albă ca oricând. Dar el nu–i puiul meu deloc şi se aşeză jos şi începu să plângă şi să se vaite.

Dar Tata Urs mormăi şi ridicându–se pe picioarele; din spate îi trase spiriduşului o labă de–l dădu de–a dura pe gheaţă. Se luă după el, dar spiriduşul fugi cât îl ţineau picioarele spre apă şi ursul se ţinu tot aşa

după el, mai dându–i câte o labă de–l făcea să zboare cât colo, dar în cele din urmă acesta apucă să se arunce în apă şi să scape. Probabil că l–a durut scăfârlia mult timp după aceea, oricum.

Când se întoarse înapoi ursul mormăia de mama focului, supărat nevoie mare.

— Ei, cred căi ultima oară când spiriduşii ăştia răi au încercat să–şi râdă de noi. Haide, e vremea să mergem la vânătoare.

Dar ursoaica dădu din cap. Nu făcuse nimic altceva de când văzuse că puiul ei era de fapt un spiriduş, decât să geamă şi să se legene încolo şi–ncoace.

— N–aş mai putea merge, dragă, zise ea. Chiar n–aş mai putea. Tremur toată numai gândindu–mă cum se mai juca spiriduşul ăla îngrozitor cu puii noştri în fiecare zi şi eu nici măcar n–am avut habar de asta.

— Atunci o să mă duc doar eu, zise ursul arţăgos, şi am să–i las pe copii cu tine. Dar tu poţi merge cu mine, îi zise el lui Teddy. O să te duc în spate dacă vrei, şi poate c–ai să apuci să mă vezi prinzând vreo morsă tânără. Cred că tu i–ai sfâşiat blana la spate, de vreme ce ai fost adus de zână.

— Da, domnule, eu am fost, zise Teddy timid. Dar mă tem că n–am să pot merge cu dumneavoastră, mă tem că o să mă întorc... pentru că... Şi urşii, câmpul de gheaţă, apa verde toate începură să se înceţoşeze până dispărură.

Auzi ca prin vis vocile puilor de urs:

— Hei, nu pleca! Pentru că ajunseseră să prindă drag de el.

Apoi vocile lor se stinseră. Iar el era iarăşi în camera sa, cu Zâna Plăpumioară cocoţată pe genunchi şi cu un buchet de ghiocei în vasul de lângă pal:. Uşa se deschise şi mama lui stătea ţinând mâna pe clanţă şi vorbea cu Hannah care era afară. Şi în acel moment Zâna Plăpumioară se făcu nevăzută.

Capitolul 6. Inelul cu rubin

În ziua următoare, în ciuda promisiunilor doctorului, lui Teddy nu i se îngădui să iasă din pat.

Era o zi tare urâtă, cu un aer aşa de rece, ce numai de primăvară nu era. Vântul bătea în ferestre, iar Hannah făcuse un foc aşa de mare de duduia.

Teddy nu era foarte dezamăgit că nu i se îngăduise să iasă din pat, pentru că venise Harriett la el cu cutia ei de acuarele şi s–au apucat să coloreze pozele din nişte reviste vechi, aduse de mama lui.

Patul era plin de foi.

După o vreme mama lui îi lăsă singuri şi se duse–n bucătărie să facă o prăjitură.

— Aş fi vrut să–mi fi pus şorţul cel bun pe deasupra, zise Harriett, pentru că aşa aş fi putut rămâne şi la cină, dacă ai fi vrut.

— Dar de ce să nu poţi sta oricum? o întrebă Teddy.

— Oh, nu pot, zise Harriett. Trebuie să mă duc la cursurile de dans imediat după cină şi trebuie să port şorţul cu volane brodate.

— Harriett, de ce nu te duci până acasă să–l iei şi pe urmă probabil că am putea lua masa amândoi aici, sus. Nu ţi–ar plăcea?

— Ba da, dar poate că mătuşa Alice n–ar vrea să stau.

— Ba vrea, zise Teddy. Ştiu eu că vrea, pentru că mi–a zis că–i pare aşa de bine c–ai venit să–mi ţii de urât.

— Bine, o să mă duc acasă şi o s–o întreb pe mama. Nu ştiu dacă o să mă lase.

— N–ai să lipseşti mult, nu–i aşa?

— Nu, promise Harriett. Apoi îşi puse jacheta şi pălăria şi fugi jos.

Teddy continuă să picteze de unul singur o vreme, dar apoi i se păru că Harriet întârzia prea mult. O strigă la un moment dat pe mama lui, dar ea veni doar până–n capul scărilor şi–i zise că nu putea urca chiar atunci la el. Apoi Teddy începu să se gândească la Zâna Plăpumioară şi la poveştile ei de până atunci. Se întrebă dacă urma să vină să–l vadă şi–n acea zi. Venea doar de fiecare dată când era el singur şi acum era chiar nespus de singur, aşa simţea.

— Ei bine, zise o voce subţirică de dincolo de movilita făcută de plapumă, azi nu mai e chiar aşa de abruptă. Şi asta–i o adevărată uşurare. Iato pe micuţa zână făcându–şi apariţia pe genunchii lui, cu scufia ei cafenie, cu mantia ei cafenie şi cu toate catrafusele ei obişnuite. Se aşeză ţinându–şi lucrurile în mână şi dădu din cap, zâmbindu–i:

— Bună dimineaţa, zise ea.

— Bună dimineaţa, zise Teddy.

— Zână dragă, mă întrebam dacă nu ţi–ar plăcea să–mi ţin picioarele–n jos şi atunci n–ai mai avea de urcat deloc.

— A, nu, zise zâna. îmi place să mă aflu la înălţime şi să mă pot uita de sus în jur, doar că uneori mi–e mai greu cu urcuşul. Acum ce–ai zice de o poveste? Ai vrea să vezi una pe ziua de azi?

— Oh, da, strigă Teddy. Sigur caş vrea.

— Atunci ce pătrat vrei să–ţi alegi? Grăbeşte–te, căci n–am prea mult timp la dispoziţie.

— Cred că o să–l aleg pe cel roşu, zise Teddy.

— Foarte bine, zise zâna şi începu să numere.

În timp ce ea număra, pătratul roşu se tot lăţi şi începu să strălucească, până când Teddy avu impresia că era învăluit tot într–un abur roşu, strălucitor. De acolo, continuă s–o audă pe zână numărând, şi pe lângă vocea ei, mai auzea, încet dar din ce în ce mai distinct un cline cline, ce–i amintea un pic de ticăitul ceasului de pe şemineu, numai că era mai metalic.

— Patruzeci şi nouă, zise zâna, bătând din palme.

Şi acum acel sunet răsună tare şii limpede în urechile lui Teddy. Era zgomotul făcut de ciocan pe nicovală.

Când Teddy se uită în jurul său, văzu că se afla pe un drum de–a lungul unui munte şi din loc în loc erau nişte deschizături, ca un fel de intrări ale unor peşteri şi de acolo se auzea acel zgomot neîncetat şi ieşea un abur roşu, ce umplea tot văzduhul. Lui Teddy i se păru aşa de cunoscut şi avea sentimentul că–l mai văzuse.

Intrând în prima peşteră şi aruncând o privire înăuntru, văzu că în inima muntelui era plin de ateliere de fierărie, despărţite de arcade de piatră. în fiecare atelier de fierărie erau pitici, îmbrăcaţi în haine de piele, ce băteau fierul încins cu ciocanele pe nicovale.

Cum stătea Teddy aşa şi se uita înăuntru, era atât de înalt, încât atingea cu creştetul bolta. Purta o mantie lungă, roşie şi sub ea avea o robă strânsă cu o cingătoare bătută toată în rubine ce strălucea. Iar la mână purta un inel cu rubin. Piatra inelului ce era întors, era aşa de strălucitoare, încât lumina i se răsfrângea printre degete, aşa că–şi acoperi mâna cu mantia, astfel încât să nu–l vadă piticii, pentru că încă nu era momentul ca ei să ştie că el era regele InimădeFoc.

După o vreme fierul, pe care–l băteau cu ciocanele trebui să fie iarăşi încins în foc, apoi piticii se întoarseră şi se uitară la Teddy.

— Bună ziua, le zise el.

— Bună ziua, răspunseră ei, uitându–se fix la el.

— Ce faceţi aici? îi întrebă Teddy.

— O verigă, răspunseră piticii.

— O verigă? Pentru ce?

— Pentru un lanţ, răspunseră piticii.

Şi cum fierul se încinsese, îl scoaseră iar din foc şi–l puseră pe nicovale. Cling–cling! Boc!– Poc! Se auzeau ciocanele lor. Teddy îi privi o vreme cum lucrau apoi se duse în atelierul următor. Şi acolo se petrecea acelaşi lucru: o mulţime de pitici băteau de zor cu ciocanele pe nicovale, de parcă de asta ar fi depins însăşi viaţa lor.

— Bună ziua, le zise Teddy, de îndată ce ei făcură o pauză, aşteptând să se încingă iar fierul. –Bună ziua, răspunseră piticii.

— Ce faceţi aici? îi întrebă Teddy.

— O verigă, îi răspunseră piticii.

— Pentru ce? îi întrebă iar Teddy.

— Pentru un lanţ, îi răspunseră piticii şi se apucară iar de lucru.

Teddy se duse şi vizită toate forjele acelea şi–n fiecare din ele văzu piticii ce băteau de zor la verigile lor. Când ajunse în ultimul atelier de fierărie piticii tocmai terminaseră de făcut o verigă, şi după ce o aruncară într–un butoi cu apă, de acolo se înălţă un abur aşa de gros, încât aproape că–i învălui cu totul. Erau aşa de ocupaţi, încât nici nu–i dădură vreun pic de atenţie lui Teddy, când el începu să vorbească.

— Grăbiţi–vă, grăbiţi–vă! strigau ei unii la alţii. E deja târziu şi ea o să vină cât de curând încoace.

Piticii luară în grabă veriga din apă şi o puseră iar pe nicovală, apoi se dădură toţi un pas în spate.

în acea clipă toate zgomotele încetară în toate atelierele de fierărie iar piticii păreau să aştepte cu răsuflarea tăiată să se întâmple ceva.

Deodată, în tăcerea aceea Teddy auzi un clinchet uşor, de parcă nişte ţurţuri de gheaţă s–ar fi lovit unii de alţii şi văzu o femeie înveşmântată toată în alb, care intră în atelierul de fierărie. Rochia– i strălucea în mii de culori, exact aşa cum strălucesc ţurţurii de gheaţă când se află–n lumina soarelui şi cum lumina focului pâlpâia ici şi colo, rochia arăta de parcă luase foc. Păru–i era negru întunecat şi pe cap purta o coroană.

Se duse la nicovala care se afla colo în atelier şi puse mâna pe ea. Era prea departe de Teddy ca el să poată vedea ce făcea, dar se auzi un clinchet, de parcă ceva s–ar fi rupt şi piticii din apropierea ei, scoaseră un vaiet lung. Apoi trecu la nicovala următoare şi tot aşa, la toate rând pe rând şi la fiecare în parte se oprea şi atingea veriga ce era aşezată pe ea şi de fiecare dată se auzea un clinchet iar piticii scoteau câte un vaiet lung.

În cele din urmă ajunse la atelierul de fierărie unde se afla Teddy, dar el se ascunse în spatele arcadei de piatră, astfel ca ea să nu–l vadă. Ducându–se spre nicovală, îşi întinse degetu–i alb şi–l aşeză pe veriga făcută de pitici şi de îndată ce–o atinse, fierul se făcu bucăţi, scoţând un clinchet.

Piticii scoaseră un vaiet încet, dar femeia cu coroană pe cap, pocni din palme şi bătu din picior, mânioasă.

— Nătărăilor! Nătărăilor! strigă ea. N–aţi făcut nici măcar o singură verigă care să nu se facă bucăţi la prima atingere. Dar tot o să faceţi voi lanţul, chiar de–ar fi să vă scot sufletele de tot pentru asta.

Apoi la fel de mânioasă, până ce faţa ei frumoasă ajunse să se întunece de tot şi fără a le arunca

vreo privire bieţilor pitici ce tremurau, plecă de acolo şi dusă a fost.

Piticul care ţinea cleştii, se şterse cu braţul de sudoare pe frunte.

— Haideţi să ne apucăm iar de lucru, pentru că trebuie să o luăm de la început.

— Dar spuneţi–mi şi mie, ce mai înseamnă şi asta şi cine mai e şi femeia asta cu coroană pe cap, care vine şi vă rupe verigile cu o singură atingere, imediat ce le terminaţi?

— Ah, asta–i o poveste lungă şi tristă, zise piticul ce ţinea–n mână cleştii.

— Da, e o poveste lungă şi tristă, repetară în cor şi ceilalţi. Spune–i–o tu, Leatherkin, ziseră ei. –Ei bine, zise Leatherkin, aşezându–se pe o piatră din apropiere, iată care–i povestea. Muntele acesta face parte dintr–un lanţ de munţi ce se numesc Munţii de Foc, pentru că roca lor e atât de roşie şi pentru că sunt plini de forje. Noi, piticii, trăiam fericiţi aici pentru că regele nostru InimădeFoc era aşa de bogat şi de puternic, încât nimeni nu îndrăznea să se războiască cu noi şi trăiam în pace, făcând ceea ce ne plăcea.

Regele InimădeFoc însă nu era chiar aşa de mulţumit, pentru că dorea să vadă lumea, aşa că într– o bună zi plecă într–o călătorie, fără să ştie cineva încotro se îndrepta, lăsându–şi ţara în grija fratelui său vitreg.

În timp ce el era plecat, Regina Gheţii veni cu toţi lăncierii ei albi, atacă ţara şi o cuceri. Apoi pe noi ne–a pus la lucru, pentru că ştia că nicăieri în lume nu mai erau alţi fierari mai pricepuţi ca noi, piticii din ţara regelui InimădeFoc şi n–o să ne lase în pace, până nu–i facem un lanţ vrăjit, cu care să poată pune stăpânire pe tot ce există.

Din acest motiv lucrăm toţi pentru a face verigile, şi dacă am reuşi să facem una măcar, care să reziste la atingerea ei, am mai avea speranţe că am fi în stare să terminăm odată şi odată şi lanţul, dar până acum n–am putut face nici măcar o singură verigă, pentru că toate se rup, la cea mai mică atingere a ei.

Dar acum trebuie să ne apucăm de lucru, pentru că n–avem prea mult timp pentru ceea ce avem noi de făcut.

— Aşteptaţi o clipă, zise Teddy. A? vrea să încerc şi eu să fac lanţul acela. îmi daţi un ciocan şi mă lăsaţi să încerc?

— Nu, nu, ziseră piticii, dând din cap. N–avem timp de pierdut cu aşa ceva.

— Uite, zise Teddy, scoţându–şi cingătoarea cu rubine şi arătându–le–o. O să v–o dau, dacă mă lăsaţi să încerc.

Piticilor le sticliră ochii, luară cingătoarea şi se îngrămădiră toţi să se uite la ea şi s–o atingă, pentni că nu mai văzuseră niciodată nişte rubine aşa de minunate, nici măcar acolo, în inima pământului. Şi în cele din urmă îi spuseră lui Teddy că erau gata să–i împrumute ciocanele lor pentru scurtă vreme, în schimbul acelei cingători cu rubine.

— Dar ce–ai să faci tu cu ele, îi ziseră ei. Nu vezi ce mâini albe şi delicate ai, nu zdravene cum le avem noi.

— Nu–i nimic, zise Teddy. Uneori mâinile albe şi delicate pot face treaba pe care altele n–o pot face. Şi, în timp ce vorbea, luă în mână unul din ciocane.

— Ce ai să foloseşti la lucru? îl întrebară piticii.

— O, orice, zise Teddy. Chiar dacă–i doar un cui vechi, e bun pentru a ne apuca de treabă.

Piticii râseră şi luând de jos un cui vechi, i–l puseră pe nicovală.

Apoi Teddy ridică ciocanul, iar rubinul inelului ce–l purta la mână începu să radieze aşa de tare, până ce i se încinse mâna, iar braţul îi deveni aşa de puternic, încât ciocanul era uşor cai un fulg în mâna lui. În timp ce bătea cuiul cu ciocanul, începu să cânte şi i se păru că până şi focul îi ţinea isonul, încetişor, sunetul făcut de el semănând cu vocea Zânei Plăpumioară.

Bat cu ciocanul cioc! boc! şi acum şi–n celălalt loc!
focul să ardă de zor să suflăm în foaie, să lucrăm cu spor!

Bate bine, ciocanule bun!
Bate tare şi iute, acum!
Ca lanţul să gătăm!
Zalele să–mbinăm!

Cling Clang!
Lanţul să terminăm!

Zăpada s–o topim
Și gheața la fel. Pentru că ce făurim E în sfârşit gata.
Nu mai e altul ca el!

Şi zicând aceste cuvinte, Teddy puse jos ciocanul şi ridică lanţul pe care–l făcuse, care era aşa de subţire cât un fir de păr şi uşor ca fulgul, dar în acelaşi timp aşa de rezistent, încât nimic pe lume nu l–ar fi putut rupe.

Piticii săriră în faţă, strigând şi luară lanţul în mâinile lor încovoiate.

— Minunat! Minunat! strigară ei. Acesta–i într–adevăr lanţul fermecat pe care încercăm de atâta amar de ani să–l facem. Dar cine eşti tu,

minunatule străin, pentru că nici un fierar de pe faţa pământului n–ar fi în stare să facă ceea ce ai făcut tu.

Atunci, fără să scoată o vorbă, Teddy ridică braţul şi le arătă inelul cu rubin de la mână iar ei, văzându–l strigară copleşiţi de bucurie negrăită:

— E însuşi regele InimădeFoc, care s–a întors să conducă ţara!

Apoi veniră în fugă toţi piticii, chiar şi cei aflaţi în atelierele mai îndepărtate, şi se îngrămădiră la intrarea din atelierul unde se afla Teddy şi când văzură cu ochii lor că era într–adevăr chiar regele InimădeFoc, strigară şi săriră–n sus şi îşi aruncară în aer scufiile.

După ce se mai liniştiră, Teddy le spuse să–l conducă la Regina Gheţii. Şi ei îl duseră departe, dincolo de munte, unde se afla un castel uriaş, de gheaţă, roşiatic la culoare, din cauza aurorei boreale ce–l ilumina.

Pătrunseră în holul cel mare, unde se aflau şirurile de lăncieri albi şi când aceştia încercară să–i oprească, le spuseră că–i duceau Reginei lanţul fermecat care pe toate le leagă, aducându–le în stăpânirea ei, aşa că aceştia îi lăsară să treacă, dar Teddy îşi ţinu inelul ascuns sub mantie.

În cele din urmă ajunseră şi–n sala cea mare a palatului, unde Regina stătea pe un tron de gheaţă şi când îi văzu aşa de numeroşi, se ridică imediat în picioare.

— Mi l–aţi adus? Mi l–aţi adus? strigă ea, cuprinsă de nerăbdare. Mi–aţi adus lanţul fermecat? –Da, răspunseră cu voce tare piticii în cor. L–am adus. Apoi rămaseră pe loc iar Teddy înainta până la treptele tronului.

— Unde este, zise Regina şi îşi întinse mâinile.

— Aici este, zise Teddy. Şi îl scoase încet de sub mantia sa, apoi brusc îl aruncă peste ea. Ia–l acum! zise el.

Zadarnic se zbătu şi strigă Regina. Cu cât se zbătea mai tare, cu atât mai mult se strângea lanţul în jurul ei, pentru că era într–adevăr unul fermecat. în cele din urmă rămase nemişcată, gâfâind.

— Cine eşti tu? întrebă ea.

Atunci Teddy ridică braţul şi–i arătă inelul cu rubin.

— Sunt regele InimădeFoc, strigă el. Şi acum, revino la înfăţişarea ta adevărată, vrăjitoare afurisită ce eşti!

La aceste cuvinte Regina scoase un strigăt ce se preschimbă într–un croncănit iar ea se transformă într–un corb mare şi negru, care–şi întinse aripile şi zbură pe deasupra lor, afară pe fereastră, până dispăru cu totul.

Apoi Teddy se întoarse şi ieşi din marea sală de gheaţă, trecu prin hol, urmat în tăcere de pitici. în timp ce trecea, lăncierii încercară să pună mâna pe el, dar de îndată ce zăreau inelul cu rubin, rămâneau ca împietriţi, fiecare în poziţia în care se afla, unii cu lăncile ridicate,

alţii cu braţele întinse, alţii cu gura căscată, prefăcându–se toţi în stane de gheaţă.

Când Teddy şi piticii ajunseră iarăşi pe drumul de munte, se întoarseră şi se uitară înspre castel.

Bătea un vânticel cald iar aurora boreală dispăruse. Castelul începu să se topească pe loc, cu toate turnurile şi crenelurile sale. Totul era învăluit într–o lumină caldă, roşie, ce semăna cu cea a soarelui ce răsare.

— Şi acum, majestatea voastră mergeţi la castelul vostru? ziseră piticii.

— Da, răspunse Teddy. Merg.

*

— Repede! Repede! strigă Zâna. Plăpumioară. E timpul să ne întoarcem!

Teddy se trezi din nou acasă la el, în camera sa cu mobila tapisată cu pânză înflorată, eu focul ce dogorea în cămin şi cu ceasul ce ticăia neîntrerupt, tic tac!

— Trebuie să plec! zise zâna, grăbită. O aud pe verişoara ta deschizând şi trântind uşa de la intrare.

— Oh, aşteaptă! strigă Teddy. Nu vrei să aştepţi să te vadă şi ea?

Dar zâna dispăruse deja dincolo de movilita făcută de plapumă. Tot ceea ce mai putea zări era vârful scufiei ei. Până ce dispăru şi el. Uşa se dădu în lături şi Harriett intră în fugă, aducând cu ea o pală de aer proaspăt de afară. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi era tare drăguţă cu şorţuleţul ei brodat şi cu panglicile roz.

Capitolul 7. Copiii curcubeului

Era duminică după amiază şi era linişte deplină.

Lui Teddy i se îngăduise să se ridice din pat în acea zi, pentru prima dată de când se îmbolnăvise. Mama lui îi puse cămăşuţa albastră, pe care i–o făcuse, şi–l duse cu scaunul cu rotile la fereastră. Şi făcu totul într–un mod aşa de caraghios, încât Teddy râse în hohote. Apoi rămase uitându–se pe geam şi urmări cu privirea puii de jos, din curte şi oamenii ce treceau pe stradă.

Mama lui Teddy se duse la biserică, dar tatăl său rămase acasă şi–i spuse poveşti şi îi desenă cu creionul albastru, pe un carneţel, pe regele David, omorându–l pe Goliath şi pe Daniel în bârlogul leilor. Apoi îi desenă casa de la ţară unde el, cu mama şi cu Teddy urmau să stea pentru o vreme, o casă cu un hambar, cu cai, vaci şi porci şi cu un porci, și cu un ponei, pe care Teddy putea să-l călărească, când se întorcea de la şcoală.

Dimineaţa se scurse pe nesimţite, încât băieţelul fu surprins când mama lui se întoarse de la biserică şi zise că era vremea prânzului.

Se uită şi ea la desenele făcute de tatăl lui şi zâmbi, când Teddy îi povesti despre ele. Iar apoi se apucă să discute cu tatăl său lucruri serioase. îi zise că se oprise în drumul ei pe la doamna McFinney şi că se întrebase dacă ar fi putut face ceva pentru fetiţa ei infirmă, de mila căreia i se rupea sufletul.

Iar tatăl lui îi zise că fetiţa ar fi trebuit dusă la spital şi că, dacă ar fi dus–o, el era sigur că s–ar fi făcut bine. Iar mama îi zise că şi ea credea acelaşi lucru. Dar şi că cineva vorbise cu micuţa Ellen şi o speriase, aşa că acum plângea de fiecare dată când se aducea vorba de spital, iar mama ei n–ar fi trimis–o acolo, împotriva voinţei ei.

Apoi mama lui Teddy adăugă că fetiţei trebuie să–i fi fost tare urât, stând aşa singură toată ziua, în timp ce mama ei era plecată la lucru, fără prea multe lucruri care să o înveselească.

— Mama, zise Teddy, n–aş putea să–i împrumut micuţei Ellen unele din cărţile mele pentru a–i trece mai uşor timpul, unele din cele pe care le–am avut eu când eram bolnav? Pentru că, ştii, acum m–am făcut bine şi nu mai am nevoie de ele.

— Asta–i o idee foarte bună, zise mama lui, părând încântată. Poţi alege pe cele pe care vrei să i le dai şi poate că tata o să i le ducă când se duce să–şi facă plimbarea de după amiază.

— Bine, zise Teddy, cuprins de efuziune. Cred c–o să–i dau *AU Baba* şi *Robinson Crusoe* şi poate şi *Micuţa Bucle Aurii.*

Mama lui aduse cărţile, le făcu frumos pachet, le legă cu sfoară şi când tocmai terminaseră se auzi de undeva de afară un zornăit de

porţelan şi intră Hannah cu masa de prânz a lui Teddy şi cu o portocală mare, pe care i–o trimisese mătuşa Paulina.

După prânz, mama îl făcu pe Teddy să se întindă în pat, să se odihnească un pic. Trase storurile veneţiene, aşa că–n cameră era semiîntuneric, apoi mama şi tata plecară şi–l lăsară singur.

Teddy stătu aşa pentru un timp, care lui i se păru cam lung. în casă era linişte deplină, iar soarele după amiezii strălucea dincolo de zăbrelele obloanelor, înăuntru strecurându–se firicele de lumină aurie.

Teddy începu să se întrebe unde era mama lui şi de ce nu se întorsese, pentru că i se păru că stătuse singur toată după amiaza, deşi nu fusese chiar aşa cum îşi închipuia el.

La un moment dat auzi pe cineva fredonând vesel în spatele movilitei făcute de plapumă şi de îndată ce auzi asta, fu sigur că sosise Zâna Plăpumioară.

Şi în câteva clipe aceasta îşi făcu apariţia sus şi se uită la el de acolo, zâmbindu–i mulţumită.

— Oh, zână dragă, ştiam eu că eşti tu! exclamă Teddy.

— Chiar aşa? zise zâna, aşezându–se pe genunchii lui. Şi apoi ce ţi–ai zis: *Am să văd altă poveste!*

— Oh, da! zise Teddy. Sper să–mi arăţi una.

— Atunci cred că asta ar trebui să fac, zise zâna. Şi ce pătrat o să–ţi alegi de data asta?

— E unul acolo, lângă tine, zise Teddy, şi are aproape toate culorile, ca un curcubeu. îmi arăţi povestea lui?

— Da, zise zâna. O să ţi–o arăt. Nu–ţi lua ochii de pe el. Apoi începu să numere.

— Patruzeci şi nouă! strigă ea.

*

Teddy şi micuţa Ellen McFinney alergau ţinându–se de mână, deasupra unui curcubeu ce se întindea pe cerul strălucitor, ca un pod. Norii de deasupra lor, străluceau precum opalul şi hăt, departe de tot era lumea verde, cu râuri scânteietoare şi căsuţe care nu erau mai mari decât cojile de nucă.

— Nu–i aşa că alergăm repede de tot? zise Teddy. Cred că–i mai repede decât expresul. Tu ce: părere ai, Ellen?

— Eu ştiu un mod de a merge şi mai repede de atât, zise fetiţa.

— Da?

— Da. Dă–mi drumul la mână şi am să–ţi arăt.

Îşi desprinse mâna dintr–a lui, şi se întinse încet în aer, de parcă s–ar fi aflat pe o pernă, apoi îşi împinse puţin picioarele şi pluti aşa de lin şi de repede, încât Teddy cu greu reuşi să ţină pasul cu ea. –Oh, Ellen, strigă el, mă înveţi şi pe mine să fac asta?

— Da, o să te învăţ, zise Ellen.

Se ridică şi–i arătă lui Teddy cum să respire adânc de tot şi apoi să se împingă înainte, apoi el văzu că se descurca binişor, şi luând–o de mână pe Ellen, plutiră împreună.

Deodată lui Teddy îi trecu ceva prin minte şi strigă:

— Dar, Ellen, eu credeam că eşti infirmă!

— Aşa şi sunt, zise fetiţa.

— Dar poţi alerga şi pluti.

— Da, ştiu, dar asta–i pentru că visez.

— A, nu, Ellen, nu se poate să visezi, zise Teddy, pentru că sunt şi eu aici.

— Ei bine, nu ştiu atunci, zise Ellen. Dar cred că visez, pentru că am visat deseori aşa ceva.

Teddy se gândi câteva clipe la acel lucru, dar nu–i plăcea să ştie că se afla într–un vis şi atât.

După ceva vreme îi zise:

— Ellen, nu ştii că dacă eşti infirmă, trebuie să te duci la spital? Mămica aşa zice şi tăticul la fel. Chipul fetiţei căpătă o expresie mai puţin plăcută

— Asta–i tot ce ştii tu, strigă ea. Dar n–ai să mă vezi ducându–mă la spital. Am auzit de o fetiţă care s–a dus la spital şi...

Fu întreruptă de un hohot de râs şi uitându–se la Teddy, văzu că ei ajunseseră, plutind, în mijlocul unui grup de copilaşi, care alergau de–a lungul curcubeului. Erau toţi nespus de drăgălaşi, cu feţe luminoase şi picioruşele goale, dar nu prea semănau cu copiii pe care–i văzuse Teddy până atunci.

Fiecare din copii avea în mână câte un buchet cu flori minunat de frumoase, cum Teddy nici măcar în vis nu văzuse vreodată. Unele din ele se mişcau pe tulpinile lor, deschizându–şi şi închizându–şi petalele uşor, asemeni aripilor de fluturi, altele străluceau precum nestematele şi altele păreau să se schimbe şi să zvâcnească, de parcă în interiorul lor s–ar fi aflat o viaţă ascunsă.

Ellen, care se oprise din plutit, îl prinse pe Teddy de haină şi se trase înapoi, ruşinoasă, văzându– i pe acei copii, dar Teddy i se adresă celui aflat cel mai aproape de el.

— De unde aveţi florile?, întrebă el.

— Din grădina de la celălalt capăt al curcubeului, zise copilul, zâmbindu–i.

— Îmi dai şi mie una?

— Oh, nu, nu pot! spuse copilul, uitându–se la el cu ochi mari. Sunt pentru altcineva.

— Pentru cine sunt?

— Poţi veni să vezi.

— Oh, hai să ne întoarcem înapoi, îi zise atunci Ellen lui Teddy. Dar Teddy îi spuse:

— Nu! Nu! Hai să mergem cu ei, să vedem unde se duc.

Aşa că Ellen îl urmă, fără tragere de inimă şi se alăturară celorlalţi copii, care mergeau de–a lungul curcubeului.

Copiii aceia ciudaţi păreau foarte fericiţi, râdeau şi sporovăiau încet, cu glasurile lor cristaline, deşi Teddy nu înţelegea tot timpul ce–şi spuneau. Cel mai bine–l înţelegea pe băieţelul cu care intrase în vorbă la început. Teddy îl întrebă din nou încotro se duceau şi de această dată băieţelul, care părea să fie căpitanul celorlalţi, îi zise că se ducea jos, pe pământ. îi spuse că în fiecare săptămână aveau câte o zi de sărbătoare şi atunci traversau curcubeul şi le duceau copiilor de pe pământ flori de– ale lor.

— Dar despre ce copii vorbeşti? îl întreba Teddy curios.

— Oh, o să vezi tu, îi răspunse băieţelul, râzând. Apoi începu să vorbească cu ceilalţi şi Teddy nu mai putu să înţeleagă nimic.

Nu după mult timp Teddy zări capătul curcubeului şi unde dădea acesta. Era o fereastră a unei case galbene, pătrate, ce se afla dincolo de un zid înalt, în mijlocul unei pajişti.

— Oh, doamne! Dar nu avem cum să–i dăm de capăt deloc, exclamă Teddy. Şi apoi văzu că acei copii treceau dincolo de fereastră iar el şi Ellen se ţineau după ei.

— Unde suntem? întrebă Ellen, uitându–se–n jurul ei, pe jumătate speriată şi pe jumătate curioasă.

— Habar n–am, zise Teddy. îmi pare cunoscut, dar nu ştiu.

Se aflau într–o cameră mare şi curată şi acolo erau aliniate lângă perete şiruri de pătuţuri albe iar în fiecare din acele paturi stătea câte un copil. Unii din ei domneau, dar erau şi mulţi treji. Toţi însă erau palizi şi slabi. Lângă unele din acele pătuţuri stăteau oameni mari, care le arătau copiilor cărţi sau poze şi uneori le şi citeau.

Copiii curcubeului păşiră încet printre rândurile de paturi, dar ceea ce era cel mai ciudat, era că nimeni nu le dădea nici un fel de atenţie, nici nu se uitau la ei măcar, de parcă nici nu s–ar fi aflat acolo şi, în cele din urmă lui Teddy îi trecu prin minte că nu puteau fi văzuţi.

Copiii aceia ciudaţi se mai opreau din când în când să netezească câte o pernă sau să mângâie pe obraz sau pe mâna, pe câte unul din copiii de pe pământ.

Câte unul din ei se oprea în dreptul vreunui pat şi îşi lăsa acolo buchetul de flori pe pernă. Atunci copilul din pat îşi întorcea capul şi zâmbea, chiar şi când era adormit, iar faţa–i strălucea de o bucurie neştiută. întreaga încăpere păru să se umple de mireasma, florilor iar Teddy se întrebă de ce nimeni nu dădea vreo atenţie acelui lucru.

În cele din urmă veniră lângă patul unui copil care dormea adânc. Iar lângă el se afla o femeie, care–i făcea vânt, să–l răcorească. Deodată deschise ochii şi se uită drept la copiii curcubeului.

Atunci Teddy îşi dădu seama că el îi văzuse.

Stătu uitându–se aşa o clipă apoi zâmbi şi încercă să facă un semn cu mâna, aşa slăbit cum era.

— Ce este, dragul meu? întrebă femeia, aplecându–se deasupra lui.

Dar el nu–i dădu nici o atenţie, pentru că se uita ţintă la copiii curcubeului.

— Oh, ne vede! Ne vede! exclamară aceştia, bătând veseli din palme. O să vină de–a lungul curcubeului cât de curând.

Apoi copiii curcubeului se adunară toţi lângă acel pat şi începură să vorbească cu băieţelul de acolo, dar Teddy nu înţelese nimic din ceea ce–şi ziceau. Băieţelul din pat însă părea să se înţeleagă cu ei şi le zâmbi, încercând să dea din cap.

— Vino cât de curând! Vino cât de curând! strigară copiii străini, făcându–i celuilalt cu mâna, în timp ce plecau. Iar copilul îi urmări cu privirea, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să–i urmeze.

Teddy şi Ellen continuară să meargă împreună cu copiii curcubeului şi după ce ajunseră din nou pe podul făcut de acesta, sus deasupra pământului, se treziră iarăşi singuri. Ceilalţi copii se făcuseră nevăzuţi.

Ellen rămase nemişcată şi respiră adânc.

— Oh, a fost drăguţ, nu–i aşa? spuse ea oftând. Mă întreb unde am fost.

— Eu ştiu unde am fost! strigă Teddy dintr–o dată. Mi–am adus aminte, pentru că am văzut o poză într–unui din ziarele lui tăticul. Am fost într–un spital, Ellen!

— Un spital! exclamă fetiţa.

— Da, un spital.

Ellen nu mai scoase nici o vorbă un timp, dar în cele din urmă respiră iar adânc.

— Ei bine, dacă aşa–i la spital, nu m–ar deranja să mă duc şi eu într–un asemenea loc, zise ea. *

Curcubeul dispăruse iar Teddy se afla iarăşi sprijinit de spătarul mare al patului, cu plapuma de mătase trasă pe genunchi, iar Zâna plăpumioară era încă cocoţată acolo. Teddy se uită la ea tăcut un timp. Apoi, în cele din urmă zise:

— Zână, asta a fost tot o poveste adevărată ca şi celelalte?

— De unde aş putea eu să ştiu? zise zâna. Arăt eu drept cineva care să ştie mai mult despre copiii curcubeului? Mai bine întreab–o pe Ellen McFinney. Poate ea o să fie în stare să–ţi spună.

— Ei bine, am s–o întreb, zise Teddy. Vreau să spun, am s–o întreb, de îndată ce mă fac bine. Nici nu trebui să aştepte prea mult, pentru că, chiar în ziua următoare mama lui îi spuse că micuţa Ellen fusese de acord să fie dusă la spital şi probabil că atunci când urma s–o revadă, ar fi putut să meargă şi să alerge aproape la fel ca ceilalţi copii.

Capitolul 8. Visul Harriettei

Teddy îi spusese mamei lui să o roage pe Haniett să vină să se joace cu el, după şcoală, dar să nu–i spună că acum se sculase din pat. Aşa că atunci când fetiţa veni la el, fu tare surprinsă.

— A, Teddy, te–ai făcut bine, nu–i aşa? exclamă ea.

— Da, acum m–am făcut bine, zise Teddy. Şi mămica zice că putem să mâncăm amândoi câte o prăjiturică şi că ne lasă să facem baloane de săpun. Ţi–ar plăcea să facem baloane de săpun, Harriett?

— Da, aşa cred, zise Harriett.

Aşa că mama lui le făcu un vas plin de spumă, le aduse două paie şi copiii se jucară împreună destul de multă vreme, fiind tare fericiţi aşa. Uneori făceau baloane şi încercau să le sufle până–n tavan, alteori îşi uneau paiele, astfel încât baloanele lor să se contopească, formând unul şi mai mare.

În cele din urmă au pus vasul pe un scaun şi stând în genunchi lângă el, şi–au introdus paiele în el şi au tot suflat aşa, până ce au înălţat un adevărat castel format din baloane de săpun, care îi făcu să se umple de spumă pe nas.

Teddy se simţi puţin cam obosit şi cam melancolic mai apoi, aşa că mama lui strânse tot de acolo şi le citi poveşti din cartea *Fraţilor Grimm.*

După aceea Harriett spuse că trebuia să se ducă acasă. Se făcuse într–adevăr vremea mesei, aşa că mama lui Teddy o ajută să–şi pună pălăriuţa şi haina şi o sărută de rămas bun.

După masă Teddy deveni nespus de obosit. Simţea nevoia să se ducă în pat, şi de îndată ce ajunse în el, adormi.

Când se trezi, era singur. Afară se cam întunecase, dar mama lui aprinsese o lampă, în spatele perdelei. La lumina ei palidă, Teddy o zări pe Zâna Plăpumioară, cu scufia ei cafenie, făcându–şi apariţia sus, deasupra plăpumioarei, şi o auzi oftând:

— Oh, doamne, doamne!

— Oh, zână dragă! exclamă el, înainte ca ea să ajungă sus de tot. Mă bucur aşa de tare că ai venit, pentru că nu ştiu când o să se întoarcă mama. Nu–mi arăţi o poveste?

— Imediat! Imediat! zise zâna. De îndată ce mă odihnesc un pic.

Teddy se temea că mama lui ar fi putut intra în orice clipă şi atunci când zâna îi zise că era gata şi că–şi putea alege un pătrat, el se şi grăbi să i–l arate pe cel gri, argintiu. Apoi zâna începu să numere.

— Patruzeci şi nouă! strigă ea.

*

Teddy mergea pe un drum lin, lung şi cenuşiu. în jurul lui era o ceaţă argintie, de parcă ar fi mers prin văzduh, şi drumul părea să nu se mai sfârşească

Ştia că undeva în spate se afla casa lui şi că el se îndrepta spre un Ioc anume dar nu ştia bine spre ce anume se îndrepta.

În cele din urmă ajunse la marginea unui lac mare, argintiu, la fel de strălucitor ca oglinda. Lângă el, o pasăre mică cenuşie ciripea: cip–cirip! cip–cirip!

Era aşa de aproape de el, încât avu impresia că ar fi putut s–o prindă, doar dintr–o singură mişcare. Aşa că desfăcu palma, şi–o apropie de ea, şi cum pasărea nu se mişcă, ci doar continuă să ciripească, făcu o mişcare iute, şi o prinse. Pentru o clipă avu impresia că o simţea, printre degetele lui, cu penele–i mătăsoase şi calde, apoi auzi vocea Zânei Plăpumioară, care striga:

— Ai grijă! Ai grijă! îmi şifonezi mantia!

Teddy îi dădu drumul păsării, tresărind ca ars, şi iată că nu era, de fapt, nici o pasăre, ci însăşi zâna, care stătea şi îşi netezea mantia, încruntată.

— Oh, nu ştiam că erai tu. Credeam că–i o pasăre! strigă Teddy.

— O pasăre! exclamă zâna. Arăt eu ca o pasăre? Teddy se gândi că aşa arăta, pentru că avea nasul lung şi subţire, iar ochii ei semănau cu cei ai unei vrăbii, dar nu vru să–i spună asta. Aşa că tot ceea ce–i spuse fu:

— Mă întreb de ce am venit aici? Pentru că acum ştia că acolo trebuia să ajungă.

— Cred că ai venit să vezi cum trec visele, zise Zâna plăpumioară. Şi eu fac asta adesea.

— Cum trec visele! zise Teddy. Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Vezi castelul acela din depărtare? întrebă zâna, arătând cu mâna, dincolo de lac. Teddy se uită bine de tot şi după câteva clipe văzu prin ceaţă, un castel mare, cenuşiu, cu turle şi creneluri întunecoase.

— Cred că da, zise el.

— Ei bine, acolo sălăşluiesc visele şi în fiecare seară vin până aici, traversând lacul şi apoi se duc la oamenii care dorm şi eu vin de regulă să le văd cum trec. Uite! Uite, tocmai trece unul.

O barcă micuţă, uşoară şi transparentă, aluneca prin ceaţă. în ea stătea o figură cenuşie şi în timp ce traversă insula se întoarse cu faţa !a ei şi le făcu cu mâna. Apoi, încet, mai trecură încă două bărci şi apoi încă una.

— A! Ştiu visul acela! exclamă Teddy. L–am visat şi eu odată!

După o mică pauză, visele începură să treacă pe acolo aşa de repede, încât Teddy le pierdu şirul.

În cele din urmă, una din bărci ieşi în evidenţă, mai mult ca celelalte şi ajunse până acolo unde stătea Teddy, alunecând uşor pe mal şi din

ea sări un vis mic şi urât, cu un aer bizar, cu ochi holbaţi şi mâini şi picioare mari. De îndată ce ajunse pe ţărm, făcu o tumbă şi pocni din degete.
— Cine eşti tu? întrebă Teddy curios.
— Oh, sunt doar un vis şi atât, zise mica făptură.
— Şi de ce ai venit aici? întrebă Teddy. Eu nu dorm.

— Ştiu, zise visul. Dar nu la tine veneam. Mă duc la o fetiţă pe nume Harriett.
— A! O cunosc! exclamă Teddy. E verişoara mea! Dar de ce te duci la ea? Nu eşti un vis frumos. –Ştiu că nu–s un vis frumos, răspunse visul. Dar tocmai de–asta mă şi duc la ea. Trebuia să viseze ceva frumos în seara asta, dar a mâncat prea multă prăjitură cu prune înainte de culcare, aşa că mă duc eu la ea, în locul celuilalt.

— Şi cum era celălalt? întrebă Teddy.
— Uite aşa, zise visul, arătând înspre barcă.
Şi Teddy văzu o altă figură cenuşie acolo. Uitându–se înspre ea, o făcu să iasă din barcă şi să vină la ei, încet şi abătut. Era tare frumos şi în mână avea un buchet mare de baloane de săpun strălucitoare, legate cu nişte panglici colorate, aşa cum văzuse Teddy baloanele colorate, vândute de italieni, numai că acestea erau doar nişte baloane de săpun, care se schimbau la chip în orice clipă, de parcă ar fi fost vii.
În timp ce celălalt vis se îndrepta spre ei, visul cel urât se încruntă şi îi făcu semn cu mâna, zicând: –Du–te de aici! Du–te de aici! strigă el. N–are nici un rost să te ţii aşa după mine. Tu n–ai să ajungi să fii visat de nimeni în seara asta.
— Cred că ar trebui să mă laşi să merg şi eu cu tine la ea, zise visul cel frumos, cu tristeţe. Ea nu ştia că n–ar fi trebuit să mănânce atâtea prăjituri cu prune.
— Ba n–ar trebui deloc să te las, zise visul cel urât. N–o să mă viseze decât pe mine şi am să am grijă să–i apar cât mai urât cu putinţă. Uite aşa am să fac. Şi visul cel nesuferit îşi puse mâinile în colţul buzelor ş:i trase de ele, apoi îşi micşoră ochii, aşa cum văzuse Teddy că făceau unii băieţi. Apoi visul sări în aer şi făcu o tumbă. Ho, ho, exclamă el. O să fie o distracţie pe cinste. Poţi să vii să vezi cum am s–o sperii, dacă vrei, i se adresă el lui Teddy.
Teddy se gândi că era un vis tare nesuferit dar se duse cu el, întrebându–se tot timpul cum ar fi putut face ca Harriett să viseze visul cel frumos şi nu pe celălalt. Şi visul cel frumos îi însoţi şi el, ţinându–şi buchetul de baloane în mână.

Merseră şi tot merseră ei aşa până ce ajunseră într–un loc unde pământul era aspru şi din loc în loc erau nişte găuri negre. Visul cel urât se îndreptă spre una din ele şi îşi plecă urechea spre ea.

— Ce faci acolo? întrebă Teddy.

— Sst! Nu vezi că ascult? zise visul, arţăgos.

În cele din urmă, oprindu–se lângă una din găuri, se întoarse înspre Teddy şi dădu din cap.

— Aici e, zise el. Aici locuieşte Harriett.

— Cum să locuiască aici! exclamă Teddy, indignat. Verişoara mea nu poate să locuiască într–un asemenea loc! Ea stă într–o casă mare, cu ferestre şi uşi.

— Ei, oricum ăsta–i hornul ei, zise visul. Şi ăsta–i singurul mod de a intra la ea în casă. Dacă vrei să vii, bine, şi dacă nu, iarăşi bine.

Şi visul se aşeză pe marginea hornului. Teddy ezită.

— Dacă mă duc pe acolo, cred că o să cad şi o să mă rănesc, zise el.

— Pfuii! Ba n–ai să te răneşti deloc, dacă mă Ui de mână, zise visul. Eu întotdeauna mă duc pe aici şi e cât se poate de uşor.

Aşa că Teddy se aşeză la marginea hornului, îl luă pe vis de mână şi apoi îşi dădură drumul pe horn în jos. Teddy fu aşa de speriat în primele clipe, încât mai că–şi pierdu răsuflarea, dar îl ţinu strâns de mână pe vis şi în scurt timp ajunseră jos, uşor de tot, aterizând chiar în casa mătuşii Paulina. Iar visul cel frumos se ţinea în continuare după ei.

— Iar acum, începe distracţia, zise visul cel urât.

În casă era tare linişte, pentru că toată lumea dormea dusă. Luna strălucea la ferestre, luminând odaia, şi dincolo de uşa deschisă a dulapului cu jucării Teddy le putu zări pe toate puse în ordine (chiar aşa cum le lăsase Harriett, pentru că ea era o fetiţă ordonată) şi Harriett era cuibărită–n pătucul ei alb, în camera cealaltă. Lui Teddy îi părea tare rău că ea urma să viseze ceva aşa de urât, încât nici nu se mişcă din loc.

— N–ai s–o sperii prea tare, nu? întrebă el.

— Ba chiar aşa am să fac! zise visul cel urât. Am s–o sperii cât o să am chef! Şi am s–o fac să şi plângă.

— Ba nu, nu trebuie, zise Teddy, fiind gata să plângă. N–am să te las.

— Dar n–ai ce face, zise visul, batjocoritor.

Şi deodată lui Teddy îi veni o idee minunată.

— Oricum, nu eşti chiar aşa de urât, zise el. Harriet are un Hopa–Mitică care e cu mult mai urât ca tine.

— Nu te cred, zise visul.

— Ba da, e chiar aşa cum îţi spun, zise Teddy. E chiar aici, în dulap.

— Atunci am să–l iau şi am să fac în aşa fel să arăt ca el.

Şi zicând acestea, visul se strecură în dulap şi împinse capacul cutiei unde se afla Hopa–Mitică, care sări în sus şi arăta teribil, cu faţa lui roşie şi favoriţii albi.

— Hi! hi! ce urât mai e! strigă visul încântat, şi aşezându–se lângă cutie, începu să ia chipul lui.

Atunci Teddy, pe nesimţite, iute de tot, închise uşa dulapului şi învârti cheia în broască, încuindu–l acolo.

— Hei, lasă–mă să ies, lasă–mă să ies! strigă visul, bătând în uşă.

— Ba n–am să te las deloc, strigă Teddy. Poţi sta acolo mult şi bine, vis urât şi nesuferit ce eşti, pentru că Harriett o să–l viseze pe cel frumos acum.

Apoi se întoarse înspre visul cel frumos, îl luă de mână şi văzu cum chipu–i strălucea asemeni baloanelor de săpun. Se duseră fuga în camera fetiţei, unde ea se afla întinsă în pătucu–i alb, cu ochii închişi şi buclele răsfirate pe pernă. Şi când intrară, ea zâmbi în somn.

Visul scutură baloanele de săpun deasupra patului ei, şi Harriett surâse iarăşi, făcând gropiţe. –Oh, ce frumos! ce frumos! şopti ea, cu ochii închişi. Oh, Teddy nu–i aşa că–i frumos?

— Da, e tare frumos, strigă Teddy.

*

— M–ai chemat, dragul meu? întrebă mama lui Teddy, deschizând uşa.

Teddy se afla iarăşi în camera sa şi tot ce mai apucă să zărească din Zâna Plăpumioară fu scufia ei, dispărând şi ea apoi cu totul.

— Oh, mama! Era aşa un vis frumos! strigă Teddy.

— Chiar aşa, dragul meu? întrebă mama lui. încearcă să te culci la loc, pentru că e foarte târziu acum şi o să poţi să–mi povesteşti mâine despre el. Noapte bună, dragul meu copil.

Capitolul 9. Jos, în gaura de şoarece

În ziua următoare lui Teddy i se dădu voie să iasă din pat şi se duse cu mama lui în camera de cusut, unde avea micuţa lui măsuţă cu jucăriile aşezate pe ea, şi se jucă acolo mai mult timp.

După amiază, Harriett trecu pe acolo şi Teddy, imediat ce o văzu, se gândi la Zâna Plăpumioară şi la povestea ei şi strigă:

— Oh, Harriett! Ştiu ce ai visat azi–noapte.

— Ce am visat? întrebă Harriett.

— Ai visat baloane de săpun şi m–ai visat şi pe mine. Nu–i aşa?

— De unde ştii că asta am visat? întrebă Harriett. Atunci Teddy îi povesti cum stătuse el acolo lângă lac şi văzuse visele care treceau şi cum îl închisese pe visul cel urât în dulapul cu jucării. Harriett îl ascultă cu mare interes.

— Nu–i aşa că a fost un vis frumos? exclamă ea, când termină el de povestit.

— Vis, zise Teddy. Dar n–a fost vis, Haniett. Asta a fost povestea pe care mi–a arătat–o mie Zâna Plăpumioară. Nu ştii că ai visat baloane de săpun?

Haniett tăcu o clipă, cugetând, apoi îi zise:

— Canarul meu a zburat din colivie în dimineaţa asta.

— Cine i–a dat drumul? zise Teddy, curios. Tu? Harriett avu o ezitare.

— Ei, nu tocmai, zise ea. Cred că am uitat să închid uşiţa coliviei, după ce am făcut curat înăuntru. Apoi adăugă în grabă: Dar mama a atârnat colivia afară la fereastră şi zice că poate se întoarce înapoi, dacă nu l–o fi prins cineva.

Teddy vru să afle mai multe despre canar, dar Harriett îi zise că trebuia să plece, aşa că rămase singur să se joace cu jucăriile lui.

După cină, mama lui se duse în oraş să–i cumpere un cadou verişoarei Iui, Harriett, pentru că a doua zi era ziua ei de naştere. Teddy ar fi vrut să–i cumpere nişte bile, dar mama lui se gândi că poate găsea ceva mai frumos de atât, care să–i placă mai mult fetiţei. Urma să se ducă şi să vadă ce găsea.

Înainte să plece, îl făcu pe Teddy să se ducă în pat şi–l acoperi cu plăpumioara de mătase, ca să se odihnească. Apoi îl sărută şi–i spuse să încerce să doarmă un pic, promiţându–i să se întoarcă în scurt timp.

După ce plecă ea, Teddy dormi bine o vreme. Apoi se trezi şi întorcându–se pe spate, ridică genunchii sub plapumă, uitându–se pe fereastră şi întrebându–se când urma să se întoarcă mama lui acasă şi ce–o să aducă.

— Nu dormi, nu–i aşa, se auzi o voce subţirică de pe genunchii lui.

— Oh, Zână Plăpumioara, ce mă bucur că ai venit, exclamă Teddy. Pentru că mama s–a dus în oraş şi începusem să mă simt aşa de singur.

Micuţa făptură cu mantia şi scufia ei cafenie, stătea cocoţată în vârful movilitei făcute de plapumă şi în timp ce Teddy îi vorbea, se uită la el, zâmbind.

— Cred că vrei altă poveste, zise ea.

— Oh, îmi mai arăţi una? exclamă Teddy. Ce bine mi–ar părea, pentru că nu ştiu când se întoarce mama acasă.

— Foarte bine, zise zâna. Poate că apuc să–ţi arăt una înainte ca ea să se întoarcă. Ce pătrat să fie de această dată?

— Păi au fost atâtea până acum, şi cel roşu, şi cel galben, şi cel verde şi câte şi mai câte. Mă întreb dacă cel maro de colo are şi el povestea Iui.

— Nu trebuie decât să–l alegi pe el şi ai să vezi, zise zâna.

Aşa că Teddy îl alese pe acela şi zâna începu să numere.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, număra ea şi tot aşa până ce ajunse la patruzeci şi nouă. * –Ah, cât e de amuzant! strigă Teddy.

Nu se afla nicăieri în altă parte decât pe scara uşii din spate a casei şi stătea acolo de parcă nici măcar nu s–ar fi aflat într–o poveste. Apoi poarta din spate se deschise şi pe ea intră o bătrânică ofilită, înveşmântată într–o mantie cafenie şi cu o scufie cafenie pe cap.

— Zână Plăpumioară! exclamă Teddy. Dar când aceasta ridică capul şi se uită la el, văzu că nu era deloc Zâna Plăpumioară, ci o italiancă bătrână, cu un coş sub braţ.

— Vrei să cumperi ceva, băieţaşule? zise ea.

— Nu pot, zise Teddy. N–am nici un ban, numai ce e depus la bancă pe numele meu, dar am s–o rog pe Hannah şi poate c–o să–mi dea ea.

Şi zicând acestea fugi spre bucătărie. Ceasul ticăia pe perete şi odaia mirosea a pâine proaspătă scoasă din cuptor, dar nu era nimeni înăuntru. Teddy deschise cealaltă uşă şi strigă:

— Hannah! Hannah!

Dar nu primi nici un răspuns. Totul părea ciudat de liniştit.

— Probabil că a ieşit, îşi zise Teddy.

Când se întoarse la uşa de la intrare, italianca cea bătrână îşi pusese coşul jos şi se aşezase pe scară. Nu păru deloc surprinsă când auzi că el nu găsise pe nimeni în casă.

— N–ai găsit pe nimeni şi nici n–ai vreun ban, zise ea. Atunci uite ce am să fac. Bagă mâna în coş şi îţi dau ceea ce găseşti acolo. E, cum se zice... cadou din partea mea.

— Chiar aşa? strigă Teddy.

— Da, zise bătrâna, zâmbind. Şi zâmbetul ei semăna tare mult cu cel al Zânei Plăpumioară.

Teddy băgă mâna în coş şi nimeri peste ceva tare şi rece. Trase tare şi iată ce era, o lopăţică de fier.

— Mai ia ceva, zise bătrâna.

Teddy ezită puţin, dar uitându–se la ea, văzu că–l invita să facă exact acel lucru, aşa că băgă iar mâna în coş şi scoase şi o cheie mare de fier.

— Acum mai încearcă încă o dată, zise bătrânica.

Şi a treia oară nimeri peste o cursă de şoareci, cu nişte caşcaval pus drept momeală.

— Dar ce să fac eu cu ele? întrebă el.

— Le păstrezi, zise bătrâna italiancă. Şi ai să vezi că o să ai nevoie de ele cândva.

Apoi se ridică şi acoperindu–şi coşul cu mantia, îşi luă catrafusele în cealaltă mână şi plecă.

Teddy băgă cheia în buzunar şi ţinând în mână lopăţica şi cursa de şoareci, se duse să–i deschidă.

Rămase uitându–se după ea, în timp ce se îndepărta pe drum, lucrurile ei lovindu–se de pietre şi scoţând un sunet ascuţit, boca! boc! Din spate semăna foarte bine cu Zâna plăpumioară.

În timp ce se întorcea, legănând lopăţica din mână, observă o gaură de şoarece chiar în spatele burlanului şi se gândi că ar fi fost distractiv să sape acolo. Aşa că lăsă cursa de şoareci jos şi se apucă de săpat cu lopăţica.

Pământul din acel loc se rupea în bucăţi mari şi văzu că era aşa de uşor să sape încât în scurt timp făcu o gaură destul de mare.

Apoi observă că în interior era un şir de trepte de piatră ce duceau sub pământ.

— Hai că–i tare distractiv. Mă întreb unde duc!

Şi luându–şi lopăţica sub braţ şi cursa de şoareci în mână, păşi în interior şi începu să coboare scările. Şi coborî el ce coborî până ce ajunse la o uşă de fier care era încuiată. Teddy o încercă şi bătu în ea, dar nu primi nici un răspuns. Ascultă cu urechea lipită de ea, dar nu auzi nimic şi tocmai când era gata să se întoarcă înapoi, îşi aduse aminte de cheia pe care i–o dăduse bătrânica.

Scoase afară din buzunar şi o băgă în broasca uşii şi văzu că se potrivea perfect. O întoarse în broască, uşa se deschise şi păşi dincolo de ea.

Înăuntru se afla o peşteră, exact ca aceea în care visase el să trăiască, cu o masă imensă şi un scaun, nişte butoiaşe vechi şi o grămadă de gunoi într–un colţ. Pe fiecare perete al peşterii era câte o uşă bătută–n cuie de fier.

— O să mă duc să văd unde dau uşile astea, îşi zise Teddy, lăsându–şi lopăţica şi cursa de şoareci pe unul din butoiaşe.

Ajungând la prima uşă şi punând mâna pe clanţă auzi pe cineva cântând de partea cealaltă a. uşii, aşa de dulce şi de cristalin ca o păsărică. Şi iată ce cânta:

Iarba creşte în câmp şi–n luncă. Norii–s albi şi vântul bate.
Afară–n lume–s câte încă
De văzut. Dacă aş fi–n libertate.

Aripile–mi erau tari şi strălucitoare
Mi–am curăţat penele şi am tras o cântare Unde–i eroul care să mă poată salva Şi să–mi redea libertatea mea?

Cântecul încetă şi Teddy deschise uşa. Şi dincolo de ea se afla o încăpere asemănătoare celei dinainte, numai că în aceasta se afla şi un cămin şi lângă el stătea o fată.

Imediat ce Teddy deschise uşa, ea întoarse capul şi, când îl văzu, sări în picioare, scoţând un strigăt de bucurie bătând din palme.

— Oh! exclamă ea. Ai venit să mă salvezi?
— Dar cine eşti tu? o întrebă Teddy, mirat.
Era tare frumoasă. Ochii îi erau negri şi scânteietori ca nişte mărgele, păru–i strălucitor părea ca de aur şi purta o mantie lungă din pene aurii, pe umeri.
— Sunt Avis, zâna păsărilor.
— Şi cum ai ajuns aici? o întrebă Teddy.
Atunci fata îi povesti că locuise într–un palat de aur, unde mânca din vase de cristal şi se îmbăia în fiecare zi într–o cadă de marmură, şi nu avea nimic altceva de făcut toată ziua decât să se dea în leagănul ei de aur şi să cânte. Dar după un timp se plictisi făcând numai asta şi începu să se întrebe cum putea să arate lumea de afară. Şi într–o zi soarele strălucea aşa de tare şi aerul era aşa de plăcut, încât plecă de acasă în lumea mare.
Ceea ce văzu avu farmecul său până ce ajunse să obosească şi se aşeză pe o piatră să se odihnească. Atunci un tâlhar mare şi cenuşiu a venit şi a furat–o şi a dus–o în coliba lui. Şi o ţinea prizonieră acolo, în ciuda tuturor lacrimilor şi rugăminţilor ei. Şi era obligată să aibă grijă de casa lui.
El ieşea în fiecare zi şi o lăsa singură şi când se întorcea, venea încărcat de aur sau mâncare de furat.
— Dar de ce nu fugi? o întrebă Teddy. Eu aşa aş face.
— Dar nu pot! zise fata. Pentru că de fiecare dată când tâlharul ăsta, care mai e şi vrăjitor pe deasupra, iese, încuie uşa bine şi eu n–am cheie s–o descui.
Atunci Teddy îi zise că avea el cheie să descuie uşa şi că era gata s–o salveze.
Fata se bucură nespus, dar îi zise că trebuiau să se grăbească, pentru că era vremea ca tâlharul să se întoarcă. Aşa că–şi strânse mantia, Teddy o luă de mână şi fugiră spre uşă.
Dar nici nu ajunseră ei în cealaltă cameră, când Teddy auzi un zgomot care făcea să răsune pereţii. –Vai! Vai! strigă fata, dându–se înapoi şi începând să–şi frângă mâinile. E prea târziu. Vine tâlharul şi nu mai avem nici o scăpare.
Nici nu zise bine aceste cuvinte că înăuntru intră tâlharul vrăjitor. Purta o pălărie mare, moale pe care şi–o trăsese pe faţă, avea un nas lung cafeniu şi nişte ochi mici, negri. Mustaţa îi era ca înfiptă– n furculiţă şi căra un sac mare în spate.
Aruncă sacul din spinare şi se uită urât la Teddy, de sub pălărie.
— Cine a îndrăznit să intre în bârlogul meu, fără să–i dau eu voie?
Teddy se cam sperie, dar răspunse curajos:
— Eu sunt Teddy, zise el. Nu ştiam că asta–i vizuina ta. Credeam că e doar o gaură de şoarece.

— O gaură de şoarece! strigă tâlharul vrăjitor, izbucnind în râs. O gaură de şoarece. Ha, ha, ha!

— Da, aşa am crezut, zise Teddy. Şi nu ştiam că e vizuina ta. Dar o să plec imediat dacă aşa vrei. –Nu te grăbi aşa, zise tâlharul. Uneori e mai uşor să intri în vizuina mea decât să ieşi şi acum trebuie să te aşezi şi să iei masa cu mine, dacă tot eşti aici.

Teddy nu avu nimic împotrivă, pentru că–i era chiar foame. Aşa că se aşezară amândoi la masă şi fata, la un semn făcut de tâlhar, aduse nişte bucăţi de pâine şi de carne rece. Nu arătau prea bine, dar se părea că asta era tot ce aveau, aşa că atunci când tâlharul începu să mănânce, Teddy începu şi el să înfulece.

Tâlharul nu–şi scoase pălăria şi mânca foarte repede. După un timp începu să–i spună lui Teddy ce vrăjitor mare era el şi că avea o tainiţă unde–şi ţinea comorile.

— Acolo, zise el, îmi ţin aurul. Am atâta cât nici nu–ţi poți închipui.

În cele din urmă se ridică, împinse scaunul şi–i zise lui Teddy să–l urmeze pentru că voia să–i arate ce bogat era el.

Traversând camera ajunse la o a treia uşă, pe care o descuie şi o dădu în lături, astfel încât Teddy să poată arunca o privire înăuntru.

După ce o deschise, din interior veni un miros tare ciudat.

Teddy se uită ce se uită înăuntru şi apoi zise:

— Dar aurul unde–i?

— Acolo, îi zise tâlharul. Nu–l vezi?

— Bine, dar ăsta nu–i aur. Nu–i nimic altceva decât caşcaval, exclamă Teddy.

— Caşcaval! strigă tâlharul, bătând din picior furios. Eu îţi spun că–i aur curat!

— Dar nu e! E caşcaval! zise Teddy. Uite, am şi eu ceva asemănător aici. O să–ţi arăt. Şi ducându–se repede la butoiaşul unde–şi lăsase cursa de şoareci, o luă şi i–o duse să i–o arate tâlharului.

De îndată ce el zări bucata de caşcaval dinăuntru începu să–i lase gura apă.

— Oh, ce bucată frumoasă de aur, strigă el. Cum o scoţi de acolo?

— Nu ştiu, zise Teddy. Nu cred că se poate scoate.

— Trebuie să se poată, strigă tâlharul. Lasă–mă să văd. Şi luând cursa din mâna lui Teddy, o puse pe podea şi începu să tragă de sârmă rău de tot, dar nu reuşi să facă nimic. Şi cu cât mai tare trăgea, cu atât mai mare–i era pofta. Există totuşi o cale, zise el ca pentru sine, uitându–se bănuitor la Teddy de sub borurile pălăriei lui largi.

— Şi care–i aceea? întrebă Teddy.

— Dacă cineva ar fi doar un şoarece, ar putea s–o ia imediat, zise tâlharul vrăjitor.

— Da, numai că tu nu eşti, zise Teddy.

— Asta se poate rezolva, zise vrăjitorul. începu să tragă iar de sârme, aşa de tare, încât părea că singurul lui gând era numai la bucata aceea de caşcaval. Am s–o fac şi pe asta, strigă el. Chiar că am s–o fac.

Apoi îşi dădu jos pălăria şi încrucişându–şi degetele, zise:

Nevinovatul de mine, nevinovat ce sunt Aşa cum am fost cândva, aşa iarăşi sunt!

Şi nasul vrăjitorului se făcu şi mai mare, mustaţa i se subție şi spada i se preschimbă într–o coadă lungă şi într–o clipă se transformă cu totul într–un şoarece, care intră imediat în cursă.

Clic, făcu cursa şi el rămase prins acolo. Degeaba tot chiţăi el şi trase de sârme.

— Repede, repede! strigă fata. Haide să fugim înainte să–şi folosească vrăjile lui.

Îl prinse pe Teddy de mână şi fugiră împreună la uşa care ducea sus.

— Cheia, cheia, oh, grăbeşte–te! strigă ea, cu respiraţia întretăiată.

Într–o clipită Teddy descuie uşa, ieşiră şi o trântiră în urma lor. Fugiră în sus pe scări şi ajunseră în sfârşit la lumină, lângă burlan.

— Sunt în sfârşit liberă, liberă! strigă veselă fata. Mulţumesc, băieţelule. Acum mă duc acasă.

Şi îşi prinse marginile mantiei, desfăcând–o, iar aceasta se prefăcu într–o pereche de aripi, capul îi deveni rotund de–a binelea şi se acoperi de pene cu totul. Şi scoţând un chiot de bucurie se şi înălţă–n văzduh şi zbură ce zbură, până ce dispăru în lumina soarelui.

— Bine, dar ăsta era canarul Harriettei! exclamă Teddy.

*

— Acum trebuie să plec, zise Zâna Plăpumioară. Teddy se afla din nou în camera sa, tapiţată cu pânză de India. Soarele era spre apus şi o dâră palidă de lumină se juca lângă piciorul patului. Zâna începu să coboare.

— Era chiar canarul Harriettei? întrebă Teddy.

— Acum nu mai am timp de vorbă, zise zâna. O aud pe mama ta venind. La revedere! La revedere!

Şi bineînţeles că se făcu nevăzută de îndată ce mama lui intră în cameră.

— Oh, mama! exclamă Teddy. Crezi că s–a întors înapoi canarul Harriettei?

— Nu ştiu, dragul meu, zise mama lui. Apoi îi puse un pacheţel în palmă. Crezi că Harriettei o să–i placă asta? întrebă ea.

Când Teddy desfăcu pacheţelul, văzu o păpuşă frumoasă, care stătea într–o cădiță mică de tot.

Puteai scoate păpuşa din cadă şi o puteai îmbrăca, sau îi puteai face o baie adevărată în căditţa ei. –Oh, e aşa de frumoasă! exclamă Teddy, încântat. Cât de mult o să–i placă Harriettei! –Aşa sper şi eu, zise mama lui.

Capitolul 10. Zâna Plăpumioară îşi ia la revedere

Teddy urma să iasă afară a doua zi, dacă era vreme frumoasă. Doctorul venise în dimineaţa aceea să–l vadă pentru ultima dată.

— Ei bine, micuţul meu, zise el, ciupindu–l pe Teddy de obraz, nu se mai poate zice deloc că ai mai fi bolnav vreun pic, cu obrajii şi ochii ăştia. Acum o să te întorci cât de curând la şcoală şi apoi cred că ai să te apuci iar de toate năzbâtiile tale obişnuite.

Mai târziu băieţelul coborî pentru cină, pentru prima dată de când se îmbolnăvise. Acum totul i se părea aşa de ciudat acolo, de parcă nu mai văzuse locul acela de o groază de ani.

Se simţea cât se poate de bine şi se apucă să fugărească motanul, pe Muggins, de–a lungul holului, dar picioarele nu–l prea ascultau, mişcându–se anapoda, ceea ce–l făcu să râdă.

După cină Muggins veni sus la el şi se cuibări sub scaun unde se culcă. Teddy se apucă şi puse nişte cartoane în jurul lui, ca atunci când se trezea să vadă că era într–o casă a lui, adevărată.

Oricum îi lăsase loc de uşă şi Muggins îşi scoase boticul şi lăbuţa pe acolo, apoi trânti la pământ tot peretele din faţă, făcând un zgomot teribil şi o tuli spre bucătărie, cu coada ridicată. Iar pe Teddy îl făcu să râdă în hohote, aşa de caraghios era.

Tatăl lui Teddy se întoarse mai devreme decât de obicei de la serviciu în după amiaza aceea, aducând nişte beţe lungi şi netede şi o rolă de hârtie. Şi îşi petrecu tot restul zilei până la masa de seară, meşterind la un zmeu cât toate zilele pentru Teddy. Îi zise că dacă a doua zi urma să fie frumos afară, avea de gând să i–l înalţe şi că probabil ar mai fi avut nevoie şi de nişte ajutoare pentru treaba asta.

Teddy nu mai văzuse–n viaţa lui un zmeu aşa de mare. Când tatăl lui îl ridică, era chiar mai mare decât băieţelul. Steaua de aur pe care o lipise deasupra, acolo unde se încrucişau beţele, îi ajungea dincolo de vârful nasului.

Se petrecuseră atât de multe luciuri în acea zi, încât imediat după cină Teddy se simţi aşa de toropit, încât o lăsă pe mama lui să–l dezbrace şi să–l pună–n pat.

Se simţea aşa de bine, întins iar între cearşafurile răcoroase, şi în curând fu gata gata să adoarmă, ducându–se–n lumea viselor, dar încet de tot o muzică ajunse până la urechile sale.

La început fiind pe jumătate adormit, se gândi că era verişoara sa Harriett, care învârtise cutiuţa muzicală din cameră dar îşi aduse aminte repede că era singur şi că nu avea cum să fie Harriett. Ea era acasă la ea Poate se şi culcase deja.

Muzica, se auzi din ce în ce mai aproape de el şi era aşa de dulce şi de blândă. Acum că era deja treaz suna mai degrabă ca grădina cântătoare decât orice altceva.

Deodată la piciorul patului apăru o lumină palidă, trandafirie şi–n acea lumină stătea ceai mai frumoasă zână pe care o văzuse Teddy vreodată. Era înaltă, cam cât mama lui, şi era de mii de ori mai frumoasă ca zâna Rosine sau ca zâna păsărilor sau ca prinţesa Aurelia.

Deşi era aşa de frumoasă, ceva de pe chipul ei i se păru tare familiar lui Teddy.

— Oh, Zână Plăpumioară! strigă Teddy.

Zâna Plăpumioară, căci ea era, nu scoase o vorbă, doar îi surâse, mişcându–se uşor ca fulgul şi se cocoţă pe genunchii lui, zâmbindu–i iar.

Uitându–se mai bine la ea, i se păru că chipul i se schimba într–un fel ciudat, acum era ba bătrâna italiancă, care–i dăduse darurile acelea din coşul ei, ba unul din copiii curcubeului, dar nu, nu era decât Zâna Plăpumioară şi nimeni alta.

Se aplecă aşa de mult spre el, părând să–l învăluie în muzica aceea ce răsuna uşor, în lumina şi parfumul ei.

— La revere, la revedere, băieţelule! şopti ea.

— Oh, Zână Plăpumioară! Dar unde te duci? Nu pleca! strigă Teddy.

— Nu plec! zise zâna. O să–ţi fiu alături ca întotdeauna, doar că n–ai să mă mai vezi.

— Dar n–ai să–mi mai arăţi nici o poveste? strigă Teddy disperat.

— Poate, câteodată, zise zâna, dar nu acum. Pentru că mâine ai să te duci afară să te joci cu ceilalţi băieţi şi după aceea o să–ţi fie gândul la şcoală şi la joacă.

— Oh, Zână Plăpumioară, nu pleca! strigă Teddy, întinzându–şi braţele spre ea. Dar nu atinse nimic altceva decât aerul.

Ea îi făcu cu mâna şi zâmbindu–i, se făcu încet încet nevăzută.

O dată cu plecarea ei păli şi lumina aceea trandafirie şi parfumul ce umpluse odaia se pierdu şi el.

Doar sunetul muzicii se mai auzea încet de tot. Până dispăru şi el.

Teddy se ridică în capul oaselor şi se uită în jur. în cameră era linişte şi întuneric.

Nu se auzea decât ticăitul ceasului. Luna se înălţase taman până sus, în vârful pinilor întunecaţi de pe pajiştea de afară şi la lumina ei văzu zmeul uriaş pe care i–l făcuse tatăl său, cum stătea sprijinit de şemineu. Steaua din mijloc strălucea.

Era adevărat că se făcuse bine. Şi a doua zi urma să iasă afară iarăşi şi să se joace şi să chiuie împreună cu ceilalţi băieţi.